

Seksualiteit & Nakomelingschap

Happy Family by Rebeca Falcó

Dit artikel richt zich op de gevolgen van misplaatste seksualiteit. Het verschil tussen realiteit en ideaal loopt zelden zover uiteen als bij de menselijke seksualiteit en voortplanting. Met aarzeling schrijf ik hierover, want in mijzelf herken ik diezelfde kloof. Door verlies aan contact met zijn Schepper weet de mens zijn voet niet te richten. Hij is een banneling geworden zonder vaste stede, niet alleen voor wat zijn zielerust betreft, maar ook en vooral voor zijn neigingen en passies. Op zijn levenstocht is alles kortstondig en wankel. Waar is zijn vaderland? Gelukkig is door Jezus een weg gebaad. Zo zijn wij pelgrims, ziende op het vaderland dat eens zal neerdalen – stralende als een bruid – als dán de kloof zal zijn toegedaan.

1 – Alles dient een doel

De Joodse opvatting over de wet of torah (eerste vijf bijbelboeken) is dat ieder Bijbels verhaal, elk gebod en verbod en elke instructie zinvol is. Er zijn heel wat Bijbelse regels die voor de orthodoxe Jood onbegrijpelijk zijn, maar toch tracht hij die op te volgen, wetend dat een gebrek aan duiding nog niet betekent dat deze ontbreekt. (1) Ieder woord heeft in de Bijbel zijn bestemde plaats, dat is het uitgangspunt. Een bijzonderheid in de tekst duidt op een diepere door God gegeven bedoeling. Jezus kwam ter vervulling van de torah, zelfs tot aan iedere individuele letter. (2) Zo heeft alles in het Woord een hogere zingeving. Het is aan de gemeenschap der heiligen (kahal chasidim) deze te ontdekken, ook als de oorspronkelijke schrijver daar niet aan dacht. Zou het voor God te moeilijk zijn om mensenhanden te sturen die de pen hanteren? Het zijn weliswaar mensen die de Schrift hebben gevormd, maar het is God die over de uitvoering waakt. Aldus leert de Joodse traditie.

Het blijkt vruchtbaar Gods Woord zodanig te benaderen, want de systematiek en harmonie doorheen al haar delen is verbijsterend. Ik voor mij heb daar nog nooit een tegenstrijdigheid in kunnen ontdekken, welke vaststelling mij met dank vervult. Het wonder van de Schrift kan niet genoeg bezongen worden. Dat wonder is het “*vrige koninklijke decreet*”. (3) De Jeruzalemse talmud zegt daarvan (4), in overeenstemming met Daniël 2:22, dat “in

het begin, tweeduizend jaar voordat hemel en aarde bestonden de Torah met zwart vuur op wit vuur werd geschreven, liggend op Gods schoot. Toen God besloot de wereld te scheppen, raadpleegde Hij eerst de Torah.” Daniël leest: “Hij openbaart diepe en verborgen dingen; Hij weet, wat in het zwarte is, en het licht woont bij Hem.” Omdat God in vurig licht woont, bestond het voorwereldlijk Woord uit zwart op wit licht. Volgens deze visie was de Heilige Schrift reeds vóór de schepping gecreëerd en is de Schrift, zoals wij die kennen, daar de neerslag van.

Eenzelfde denktrant zien we terug bij Gods schepping, ons universum, waar alles tot in het kleinste detail een bedoeling heeft. Niets is toevallig. Er bestaat altijd een ‘voldoende reden’, want anders komt God niet in beweging. (5) Daarom is niets van al het bestaande zinloos. “Alzo zegt God, die het heelal heeft geschapen (...), Hij heeft ze niet geschapen dat zij ledig (tohu) zou zijn.” (Jes. 45:18) Bij mensen is ledigheid troef, bij God nooit. Als de schepping aan zinloosheid en chaos was overgeleverd, zou God onderhorig zijn. (6) De mens heeft volmacht chaos te creëren. Dat wel. Die keus heeft hij. Maar God als ultieme veroorzaker kan zulks niet laten bestaan. Dat zou een aantasting zijn van Gods ‘eer’, vanuit het Hebreeuws ook wel met heerlijkheid of glorie vertaald. (7) Daarom staat geschreven: “Ziet, Ik maak alles nieuw!” (Op. 21:5) Scheefgegroeide situaties kunnen een tijd lang bestaan zodat de mens de consequenties van zijn daden ervaart, maar tenslotte, ja tenslotte, is het God die de overhand neemt en wat bedorven was weer goed maakt.

Een voldoende reden...

Als God handelend optreedt moet daarvoor altijd een “voldoende reden zijn”. Omdat de wetenschap zich bezighoudt met gebeurtenissen die binnen gegeven omstandigheden voor herhaling vatbaar zijn, dus verifieerbaar, valt een buitengewone of eenmalige gebeurtenis buiten het wetenschappelijke domein, behalve om vast te stellen dat het inderdaad om een werkelijk buitengewone soms zelfs unieke gebeurtenis gaat – eenzelfde gebeurtenis, zoals een miraculeuze kankergenezing, kan een aantal malen plaatsvinden, is daarom niet uniek maar wel “buiten het gewone” en dus buiten het experimentele. Een buitengewone gebeurtenis is Christus' opstanding uit de dood; ook Lazarus herrees, want zijn lichaam stonk al. Op grond van vele getuigen en het betrouwbare Bijbelse verslag, mogen we die opstandingen feiten noemen. Een interessant voorbeeld van een unieke gebeurtenis is de schepping van het heelal, wat derhalve een theologische probleemstelling is en geen wetenschappelijke. Het verhaal gaat dat toen God het goede en het kwade overzag, dat uit zijn schepping zou voortkomen, de weegschaal maar nét voldoende reden gaf om Zijn schepping tot stand te laten komen.

Uitsluitend het niets is zonder oorzaak. Het Hebreeuws voor zinloos wordt soms met ‘niets’ vertaald. (8) Alles heeft een oorzaak. Zelfs Darwins evolutietheorie gaat uit van oorzaak, zij het oorzaak zonder Veroorzaker, waarmee het zich tot de meest stompzinnige filosofie heeft gedegradeerd, de wonderigheid ten top. En dat durven ze wetenschap te noemen! Dat hun lampen gedoofd worden en hun werken in de diepste duisternis worden geworpen. Ja, want alles is zwanger van betekenis en volgt zijn loop. Zo moeten we Jezus' uitspraak verstaan dat zolang hemel en aarde bestaan niet één jota noch tittel van de wet voorbij zal gaan. Hier zien we weer die innige verbinding tussen de Schrift en de schepping.

Waarom deze uitleg? Wat heeft dat met seksualiteit te maken? Het doorsnijden van de eenheid van seksualiteit en nakomelingschap is in tegenspraak met de zingeving die in de voortplantingsdaad ligt opgesloten. Zoals Paus Pius XI opmerkt in n°17 van zijn encycliek uit 1930, *Casti Connubii* (over het kuis huwelijk): “Het belangrijkste doel van het huwelijk is de voortplanting en de opvoeding der kinderen.” En elders (n°54): “Dus omdat de echtelijke daad primair vanuit de natuur bestaat om kinderen te krijgen, zondigen daarom

degenen tegen de natuur in die in de uitoefening daarvan opzettelijk zijn natuurlijke vermogens en bijpassende bedoeling dwarsbomen. Aldus doen ze een beschamende daad die intrinsiek kwaad is." Dit verschilt van wat n°16 van Humanæ Vitæ verkondigt (over het menselijk leven), dat ruim 37 jaar later verscheen. Deze paragraaf keurt geslachtsgemeenschap goed *"tijdens uitsluitend de onvruchtbare dagen"* als middel van geboorteregeling indien *"gebaseerd op de goed gefundeerde reden om geboorten uit te spreiden"*. Ik ben het met het onderricht van Paus Pius XI eens omdat de onvruchtbare dagen niets te maken hebben met de opzet onvruchtbaarheid te creëren, maar die bestaan wegens een reproductieve inrichting. Het 'hele proces' heet daarom terecht de reproductiecyclus en niet de onvruchtbaarheidscyclus.

Die twee, de seksuele daad en de voortplanting mogen nooit gescheiden worden, alhoewel het in deze gebroken wereld anders schijnt toe te gaan. De menselijke gesteldheid is steeds verder afgezaakt en hoeft niet maatgevend te zijn voor de seksuele moraal. De erfelijke grondslag is geen doorslaggevend argument dat enige uitdrukkingvorm daarvan respect verdient, want er is geen evolutie geweest, integendeel. De kwestie in hoeverre bepaald seksueel gedrag, zoals met een echtgenote wiens baarmoeder operatief verwijderd is of tussen twee echtelieden op onvruchtbare leeftijd, ook als zonde toegerekend wordt is een andere zaak. God houdt immers rekening met onze gebrokenheid. In die zin is het advies van Sint Paulus in zijn eerste brief aan de Korintiërs (hfst. 7): *"Het is beter te trouwen dan uit lust te branden."* En indien getrouwd *"dient men elkaar de gemeenschap niet te onthouden tenzij met onderling goedvinden en dat voor een beperkte tijd, om u aan het gebed te wijden; en komt daarna weer samen. Anders zou Satan uw gebrek aan zelfbeheersing kunnen misbruiken om u te verleiden. Dit is bedoeld als een tegemoetkoming."*

Bij dit alles dienen we te bedenken dat God zijn schepping liefheeft en gemeenschap zoekt met het zijne, vooral met het schepsel de mens. De torah is een ketubah (huwelijkscontract), dus veel meer dan een stelletje regels. (9) Gods wet is er voor ons welzijn. Bij overtreding doen we onszelf en onze omgeving tekort, missen we ons doel, wat een definitie van zonde is. Uit 'ons doel missen' ontstaan ketens van ontsporingen en uiteindelijk de dood. (Jac. 1:15)

Ervaring van een geneesheer-specialist

Vier decennia na de Mei'68 Revolte en na de verwerping van Humanae Vitae in juli dat jaar door quasi het volledige episcopaat van Europa en Noord Amerika, moeten we vaststellen dat er niet alleen een vergrijzing is, maar vooral een geboortetekort - een ontgroening van de velden, dat er niet alleen 'overspel' is, maar gewoon het niet meer tot stand komen van gezinnen, dat er niet alleen onverwachte zwangerschappen zijn en stijgende abortusaantallen, maar tevens een toenemend aantal koppels die kampen met steriliteit. De bemoeienissen van de staat met het intieme leven van gezinnen, het promoten van promiscuïteit via de gratis anticonceptie, samen met het ondergraven van het ouderlijk gezag, het benoemen van huwelijk wat geen huwelijk is en anderzijds het actief inspelen op de steeds snellere ontbinding van eens gesloten huwelijken, ondergraaft de pijlers van een maatschappij die zich van generatie op generatie dient op te bouwen.

Dr. Luc Kiebooms

Geciteerd in "Hoe een paus gelijk kreeg" van Daniël Maes (2017)

2 – Een terugkeer naar de heidense wortels

Geboorteregeling heeft altijd bestaan. Wat te denken van alle jongetjes van de Hebreeuwse slaven die de Egyptenaren vermoordden? Dit was duidelijk om de groei van het Joodse volk in te dammen. En wie heeft niet van de Bijbelse Moloch gehoord, een vuurhaard waar

ze kinderen in gooiden? (2 Kon. 23:10; Jer. 7:31, 32:35) Geboorteregeling bestond ook later in de Grieks-Romeinse wereld. Wij weten dat aftreksels van de ruit, de granaatappel en de polei, een muntachtige plant, werden gebruikt om de onvruchtbaarheid te bevorderen. Het oude Rome was decadent en genotzuchtig wat tot een slinkend nakomelingschap leidde. Abortieve methoden waren primitief; bijgevolg was het kind naar Romeins recht na zijn geboorte nog niet beschermwaardig. Pas als de vader het tijdens een speciale ceremonie in zijn armen had gesloten, had het recht op leven. (10) Kinderen werden als een last gezien en het huwelijk, wat in feite een soort samenlevingscontract was, de *affectio maritalis*, stelde niks voor. Adoptie kwam veel voor bij de hogere burgerij om daarmee de opvolging veilig te stellen. De angst dat vreemdelingen met hun grote gezinnen Rome zouden overspoelen was zeker niet ongegrond. Reeds in het jaar 18 voor Christus vaardigde keizer Augustus wetten uit, de Lex Julia, in een poging het eigen kindertal te verhogen.

Wat wij meemaken met de geboorteregeling en abortus komt uit een ‘God is dood’ cultuur (die de Bijbelse God heeft doodverklaard) en is een terugkeer naar heidense wortels, met dien verstande dat abortus nu klinisch en buiten het zicht gebeurt. Wel zo handig: dan kunnen we onze gekoesterde ‘deugzaamheid’ hooghouden.

Johannes Paulus II sprak in zijn magistrale encycliek uit 1995, **“Evangelium Vitæ”**, over de grootsheid en onschatbare waarde van het in de schoot verwekte leven, dat door zijn ‘bovennatuurlijke roeping’ en in de erkenning of niet-erkenning daarvan de manier aangeeft hoe iemand op aarde zijn of haar leven doorbrengt. Zo legde hij uit dat:

«« In het centrum van iedere cultuur de houding staat die de mens aanneemt tegenover het grootste mysterie: het godsmysterie. Waar men God ontkent en leeft alsof Hij niet bestond, of waar men geen rekening houdt met zijn geboden, worden de waardigheid van de menselijke persoon en de onaantastbaarheid van het menselijk leven op den duur verworpen of geschaad. »» (n° 96)

3 – De sluizen opengezet

Vanuit de Christelijke optiek ligt de voortplanting wezenlijk in de huwelijksdaad opgesloten en is gebruik van om het even welk voorbehoedmiddel tegen de bedoeling in van de Heer der oogst, van Hem die leven geeft. Dat is duidelijk verwoord in de encycliek *Casti Connubii*, wat aansloot bij de Calvinistische opvattingen destijds. In zijn commentaar op Genesis 38:8-10 noemt Johannes Calvin het moedwillig verspillen van zaad bij de wederzijdse vereniging *“iets monstrueus”*. (11) Luther uitte zich gelijkluidend. Het ontnemen van de mogelijkheid tot nakomelingschap aan de geslachtsdaad is een schending van de goddelijke natuurwet, zo stond in deze encycliek, en vormt een aantasting van de huwelijkse kuisheid, alhoewel de daad zelf, zo werd onderstreept, ook andere doelstellingen herbergt, verband houdend met de intieme en geheiligde eenwording van man en vrouw.

Casti Connubii verscheen in een tijd, volgend op de Eerste Wereldoorlog, dat de maatschappelijke opvattingen in een aantal Europese landen inzake vrouwenemancipatie en huwelijksontbinding grote verschuivingen kende. In Engeland bijvoorbeeld werd in 1923 een wet aangenomen waarbij uitsluitend overspel als grond hoefde te worden aangevoerd om een scheiding te verkrijgen, hetwelk met een amendement in 1925 werd versoepeld. De nieuwe mentaliteit uitte zich toen in een toename van (illegale) abortussen en het toenemend gebruik van de (nog primitieve) anticonceptiemiddelen, getuige de veroordeling juist toen van de bisschop van Zagreb in een open brief aan alle artsen van zijn land om zich tegen de *“witte pest”* te verzetten, wat hij als de om zich heen grijpende anticonceptie en abortus zag. (12)

De sluisen gingen pas echt open in de jaren zestig. In '63 arriveerde in Nederland de anti-conceptiepil nadat deze in 1960 in de Verenigde Staten medisch was goedgekeurd. Binnen de kortste keren zorgde 'de pil' voor een seksuele revolutie. De pilgebruikster was weinig bekommerd om het standpunt van haar kerk, priester of dominee, die op lokaal niveau zich heel spoedig en ongeacht geloofsrichting wisten te plooien. Geboorteregeling werd daarmee een bijna universeel fenomeen. (13) Eind '67 werd in Frankrijk, nadat elf wetsvoorstellen in tien jaar tijds waren afgewezen, de wet op de contraceptie aanvaard. Eindelijk, ja eindelijk, had de 'vox populi' de 'vox dei' overstemd! In Nederland is de "Wet Afbreking Zwangerschap" pas 17 jaar later officieel in werking getreden. In de dertig jaar nadien zijn in Nederland één miljoen abortussen gepleegd. Wereldwijd zal in 2014 van de geschatte 210 miljoen zwangerschappen een kwart door een abortusingreep worden beëindigd. Daarnaast zal abortus dan verantwoordelijk zijn voor ongeveer 70.000 moedersterftes ten gevolge van de lamentabele omstandigheden waaronder zulks plaatsvindt (in vooral de derde-wereldlanden, maar niet uitsluitend). (14)

Een half jaar na de Franse wetgeving, toen de paus Humanæ Vitæ (Over het menselijk leven) publiceerde, bleek de wereld te klein. Men was onthutst. Niet eerder werd een encycliciek zo fel bekritiseerd en dat alleen omdat de 'verouderde' standpunten gehandhaafd bleven. Toch toont een terugblik dat het verguisde standpunt juist was. Het gebruik van anti-conceptie heeft de gewetens afgestompt. De gedooghouding, de 'alles moet kunnen' mentaliteit, heeft de weg geopend naar ongebreidelde seks, de legalisering van abortus en recent nog de geassisteerde zelfmoord, eufemistisch euthanasie genaamd. *"Plat, plat Holland, vol porno en complexen. Het puriteinse Nederland is nu een vunzig ledikant waarin wormen seksen. Van Groningen tot Westerscheld wordt gij Europa's vuilnisbelt; het stinkt er en het zweert er. O land van mest, een buil van pest, O Efteling voor geseksiteerden. Laf, laf Holland, hoereerders zonder erven. Uw land was ooit een kindervriend, maar kinderen zijn nu ongerief, dus moeten zij maar sterven. In hart en nieren decadent, blijft gij voorlopig overend als witgekalkte graven. Van Zuid tot Noord is 't kindermoord, en nergens hoor ik Rachel klagen."* (auteur onbekend) Het is een aaneenschakeling van wantoestanden, de lijst is nog lang niet uitgeput, waarbij vooral het gezin het moest ontgelden met in het zog een ontwortelde jeugd. (zie Appendix 2) De kwaal propageert zijn eigen oplossing: de eerste stap naar een leefbaarder samenleving ligt in maatregelen ter versterking van de traditionele waarden van het gezin. Dat kan niet genoeg benadrukt worden.

De Vrijmetselarij en de nieuwe moraal

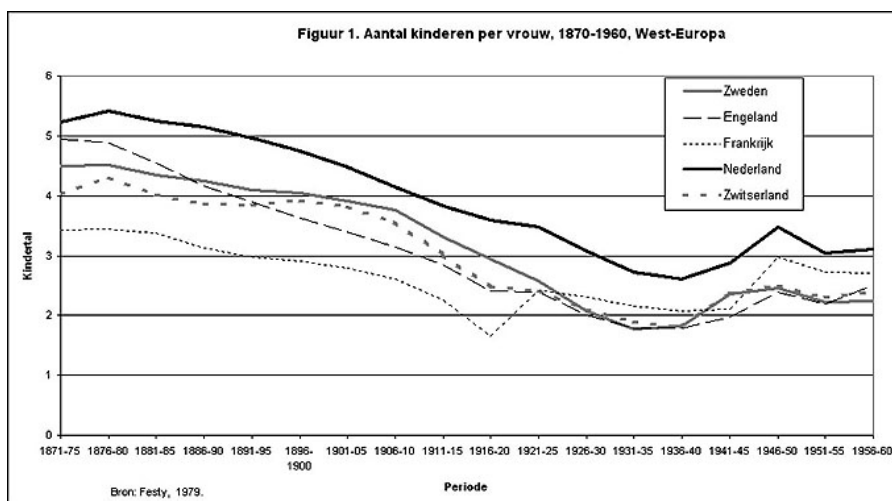
Alain Bauer, Oud-Grootmeester van een vrijmetselaarsloge, is in 2005 uit de vrijmetselarij gestapt. In "L'Homme Nouveau" van 12 nov. 2005 legt hij uit dat de vrijmetselarij altijd heel goed heeft beseft dat de aanvaarding van contraceptie ten slotte naar abortus zou voeren en in een later stadium naar euthanasie. In een radio-interview met France Culture op maandag 8 oktober 2007 stelde de gynaecoloog en Oud-Grootmeester Dr Pierre Simon: *"Sinds veertig jaar is de strijd die wij voeren altijd hetzelfde geweest: contraceptie, bevrijding van de seksuele moraal, abortus, homoseksualiteit en euthanasie (...) Wij hadden de steun van een grote broederlijke parlementaire aanwezigheid (van de vrijmetselaarsbroederschap binnen het parlement), die de mens uit de eeuwenlange duisternis wil rukken en hem van de hemel op aarde wil laten neerdalen."* Hij was indertijd adviseur van de minister tijdens de voorbereidingen van de abortuswetgeving in Frankrijk.

De gevreesde bevolkingsexplosie, die het gevolg zou zijn van een terugkeer naar oude waarden (15), zal niet plaatsvinden indien in derdewereldlanden de vrouw goede scholing krijgt. Onderwijs, waar ook ter wereld, blijkt de enig statistisch relevante factor te zijn voor een temporisering van de bevolkingsgroei, wat al in de 19^e eeuw tot uiting kwam toen geboorteregeling nog maar nauwelijks bestond. De typische blanke Amerikaanse vrouw

had tegen het jaar 1800 zeven bevallingen tijdens haar leven; tegen 1900 was dat gedaald naar gemiddeld 3,5. Een gelijksoortige ontwikkeling heeft zich ook in Europa voorgedaan (zie onderstaande grafiek). Wat de ontwikkeling in Nederland betreft, zie noot (16).

Sommige plaatsen kennen inderdaad overbevolking, daar waar de relatieve draagkracht van de regio wordt overschreden. Emigratie naar landen met extra potentieel biedt dan een passend alternatief. Wanneer ouders niet in staat zijn hun kroost te begeleiden, onderdak te geven en te voeden, is abstinentie (seksuele onthouding) het gewezen middel (17) – tenzij een dergelijke situatie is ontstaan door de uitbuiting en uitsluiting van het rücksichtloze kapitalisme of totalitarisme. Bij dieren zien we toch ook abstinentie in het ongunstige seizoen? Waarom zou dat ook niet voor mensen kunnen die een voor God welgevallig leven willen leiden? – Gods ogen zijn op de vrome gericht. Ik zeg niet dat het eenvoudig is. Maar eerst zal God de plaats moeten krijgen die Hem toekomt. Utopisch? Welnee, God, de veroorzaker van het leven, zal de mens niet aan zijn lot overlaten. Humanæ Vitæ spreekt over abstinentie in de volgende termen:

«« Een juiste en ethisch verantwoorde geboorteregeling eist dat de echtelieden in de eerste plaats doordrongen raken van de ware zegeningen van het gezinsleven en zich een volmaakte zelfbeheersing weten eigen te maken ten aanzien van hun emoties. Willen de rede en vrije wil de natuurlijke drift intomen vergt dat ongetwijfeld veel zelfverloochening. Slechts dan zal de uitdrukking van liefde, zo essentieel voor de huwelijks staat, zich op het vereiste niveau kunnen begeven (...) »» (n° 21)

4 – De demografische winter

Het resultaat van de zoektocht naar sensueel plezier is hetzelfde als onder het oude Rome: een vorm van genocide. De autonome bevolkingsgroei in het verenigd Europa zal volgens Eurostat in 2015 in een daling zijn omgeslagen. Het Europees parlement wil dat beantwoorden met ambitieuze immigratieplannen. (18) Niks immigratiestop! In Nederland en België zijn de gevolgen van immigratie sinds 1974 goed merkbaar (19), want daar heeft anno 2010 de helft van de pasgeborenen Arabische voornamen. Zelfs bij een agressieve immigratiepolitiek zullen na 2035 de aantallen in Europa scherp gaan dalen. (20) Voor Griekenland, Italië, Spanje, en Duitsland is de situatie nu al dramatisch met een vruchtbaarheidsgraad van tussen de 1,3 en 1,4 – wat het aantal nakomelingen is van de gemiddelde vrouw (het cijfer moet 2,1 zijn om de bevolking in stand te houden), wat betekent dat het inwonertal van die landen tussen 2000 en 2050 zal zijn gehalveerd! Dankzij de immigratie en de hogere vruchtbaarheid van de Europese Islamitische vrouw, die in 2005 op 3,5 stond, vermoedt men dat in 2050 ongeveer 30% van de Europese bevolking Moslim zal zijn geworden. (21)

Deze dalende vruchtbaarheid beperkt zich niet tot Europa. Overal ter wereld zijn dalende tendenzen waarneembaar, zelfs in moslimlanden. Volgens David Goldman staat de moslimwereld op het punt de grootste bevolkingsdaling in zijn geschiedenis mee te maken. (22) De doorslaggevende factor voor de demografische ontwikkeling in landen zoals Iran, Turkije, Algerije en Tunesië vormen mensen in de leeftijd van tussen tien en dertig jaar, die in grote families zijn opgegroeid. Maar het ziet er nu naar uit dat ze slechts één à twee kinderen krijgen. Tegenwoordig zijn er negen Iraniërs in de werkzame bevolking voor iedere afhankelijk-oudere. Extrapolatie geeft aan dat tegen het midden van de 21e eeuw de omvangrijkste leeftijdscategorie in Iran uit mensen bestaat in hun zestiger jaren: dan zullen er voor zeven afhankelijk-ouderen tien werkende Iraniërs zijn.

De steeds gunstiger levensverwachtingen, ook in de derdewereldlanden, heeft de verminderende vruchtbaarheid honderd jaar lang gemaskeerd, maar die toestand is nu voorbij. Vanaf 2040 zal de wereldbevolking sterk gaan dalen. (23) Dat is nu al in Rusland het geval. Op dit moment zitten honderd landen onder het substitutieniveau van 2,1. Singapore staat op een schamele 1,1; Niger daarentegen op 7,8. (24)

“De wereldbevolkingsgroei is,” volgens William H. McNeill, “de meeste fundamentele en doorslaggevende verstoring van het mensdom in deze moderne tijd.” (25) Onder het mom van familieplanning en de reproductieve rechten van de vrouw zijn vooral tussen 1960 en 1980 massale door de overheid georganiseerde contraceptieve-, sterilisatie- en abortuscampagnes gevoerd in grote delen van Oost- en Zuid Azië, Afrika en het Amerikaanse continent. Vooral de Wereldbank en de Verenigde Naties hebben daarin een uiterst kwalijke rol gespeeld. Trouwens, de soevereiniteit van de pers als onafhankelijke vierde macht is een zwaarbevochten illusie; als dan van samenzwering sprake is, dan is het via de perskanalen en de films dat de achterliggende principes constant bejubeld zijn, waardoor ze met de mantel van fatsoen werden bedekt en op deze wijze in belangrijke segmenten van de bevolking aanvaard.

Het idee van de mens als architect van leven en dood sprak velen aan. Het zijn dus niet alleen de beleidsmakers die schuld dragen. Een oude droom kwam tot vervulling. De autonome mens in het centrum van het heelal: *“Ik ben een God in 't diepst van mijn gedachten, en zit in 't binnenst van mijn ziel ten troon.”* (26) Latere generaties zullen zich verwonderd afvragen hoe deze götterdämmerung zo weerstandsloos om zich heen heeft kunnen grijpen. Sociologen zullen verbanden weten te leggen. Maar zijn dat ook verklaringen? *“Ik ben een God in 't diepst van mijn gedachten is uit zijn horizontale stand getild en recht overeind gezet. Golgotha. De voormalige godenzoon gekruisigd, als schim zonder lichaam”,* zo schrijft Gerrit Komrij. (27) Dus toch, de ontroning van God. Daar waar God van de troon is gestoten, verliest de mens zijn weerbaarheid. Ieder mens heeft nood aan een hogere macht. Als God het niet is, dan is het de staat of gewoon de buurtbende. Is het vreemd dat er onder de schoolgaande jeugd zoveel zelfmoorden zijn en roekeloze spelletjes (voor de 'fun' op de rails liggen voor een aanstormende trein en net op tijd wegspringen). Waar blijft de zin van het leven, als het leven zelf wordt geloofchend?

5 – Sex and the City

De seksualiteit is in onze maatschappij zo losgeweekt van procreatie dat het tot een banaal consumptieartikel is verworden. Het schijnt niet uitzonderlijk dat Amerikaanse teenagers, zelfs twaalfjarigen, hun maagdelijkheid veilen om er iets moois van te kopen – die leuke Gucci tas! (28) Vanzelfsprekend weten hun ouders van niets. Toch is het niet alleen een Amerikaans fenomeen. De permissieve maatschappij heeft in onafwendbare spiraal naar dit soort uitwassen geleid. De Amerikaanse Irene Vilar, geboren in 1969, en moeder van twee kinderen, gaf in haar boek uit 2009 toe dat ze verslaafd is geweest aan abortus: 15 abortussen in 17 jaar. Het heet “Impossible Motherhood” (onmogelijk moederschap). Vilar's cyclus van zwangerschappen en abortussen begon op haar zestiende. Ze was getrouwd met een Latijns-Amerikaanse professor literatuur, Pedro Cuperman, die haar had verteld dat het hebben van kinderen de seksualiteit bedierf. De moderne vrouw, zoals Irene Vilar, is opgegroeid toen anticonceptie en abortus gemeengoed waren. De jeugd denkt dat het er bijhoort, ‘niets mee mis’. (29) De laatste uitwas schijnt ‘selectieve abortus’ te zijn, waarbij één van de tweeling wordt weggehaald, want ‘zo was het niet bedoeld’.

De fameuze televisieserie “Sex and the City” (seks en de stad) speelt zich af in het Manhattan van New York en toont vier carrièrevrouwen in hun dertiger / veertiger jaren; hun leven draait om seks en de jacht op mannen. Deze hartsvriendinnen bespreken alles tot in de kleine gore details. Zegt Charlotte Semler, medeoprichtster van Myla, het topmerk van seksartikelen: *“Er is niets verkeerd aan ‘fun’ en dat is nu juist wat Sex and the City ons vrouwen heeft bijgebracht.”* De vier hebben een onverholen afkeer van het in hun ogen kleinburgerlijke gezin. *“Waarom zou men met één persoon het leven moeten delen onder het voorwendsel dat men seksueel betrokken is?”* zegt de Franse actrice Agnès Soral. In feite zijn het eeuwige pubers. Natuurlijk is het geromantiseerd. Alsof alle vrouwen naast een drukke baan zich zo kunnen uitleven! Maar het raakt een gevoelige snaar, want het houdt ons een spiegel voor. Een zekere walging overvalt je als je een aantal afleveringen hebt bekeken. Eén ding staat vast: rust kennen ze niet, deze dames. De voldoening ontbreekt. Elk nieuw avontuur groeit tot verveling. De kick en de wow! moeten steeds groter worden voor hetzelfde effect en dat geldt ook voor de kijkers. De serie, die van 1998 tot 2004 liep, is in de loop der tijd steeds extremer geworden. Niet zonder wijsheid zegt Soral dat zij, na aandachtig veel vrienden te hebben beluisterd, *“stomverbaasd heeft moeten constateren dat de stellen die standhouden het met de minste seks in hun relatie doen.”* (30) Natuurlijk, een zekere mate van seks in het huwelijk is gezond.

Rabbin Shmuley Boteach bespreekt het andere uiterste: (31)

«« Seks is aan het uitsterven in Amerika. De mannen zijn vaak te druk met het downloaden van pornografie om de naakte vrouw naast zich in bed te zien. Vrouwen krijgen een erotische impuls van het winkelen in die ene buurtwinkel. (...) Het lijkt oppervlakkig gezien één groot feest. Men rijdt naar zijn werk in een sjeke kar en weer terug naar dat mooie huis met hun kinderen. Ze hebben geweldige vakanties en werken in de sportzaal aan de conditie, en kopen mooie spullen in het shopping center. Maar in werkelijkheid hebben deze mensen duffe banen en komen thuis in oersaai huwelijken. En hun kinderen, wel, die zijn verdwenen; altijd met vrienden op stap, zo stom is het thuis. (...)

Het blijkt dat Amerika een tegenstrijdige relatie met seks heeft. Enerzijds is seks overal. (...) De enige plek waar het ontbreekt is waar je dat het minst zou verwachten: de Amerikaanse slaapkamer. Men zou denken dat man en vrouw in deze alles overheersende cultuur van seks en nog méér seks gebruik zouden maken van deze bijna constante beschikbaarheid voor elkaar en door het dak gaan. Vergeet het maar. Onderzoek toont aan dat een derde van 'alle' huwelijken in Amerika totaal seksloos is. (...) Van de twintig families die ik in mijn televisieshow "Shalom Thuis" heb ontvangen, bleek ongeveer de helft voor meer dan een jaar geen seks te hebben gehad. (...) Ik denk dat deze twee dingen — de voortdurende beschikbaarheid van seks in de culturele marktplaats tegenover de toenemende afwezigheid daarvan in de Amerikaanse slaapkamer — in plaats van tegenstrijdig, juist met elkaar te maken hebben. (...) Seks is zijn aantrekkelijkheid kwijt. Het is geminimaliseerd, van zijn exclusiviteit ontdaan en mist zijn greep op de getrouwde partners. Erger nog, erotiek is gebanaliseerd en van zijn glans ontdaan. Niet langer een plezante droom is het nu een pornografisch vrouwenhatende en ontluisterende nachtmerrie geworden. »»

In het orthodoxe Jodendom mag een Joodse man zijn vrouw nooit bewust naakt zien. Dankzij deze regel ziet hij zijn vrouw overdag minder gauw als een seksueel object en heeft hij minder gauw onkuise gedachten als hij naar andere vrouwen kijkt. Ook zal hij als zijn vrouw ouder wordt, en uiterlijk minder aantrekkelijk is, daar geen acht op slaan omdat hij haar innerlijke kwaliteiten heeft leren waarderen. Ze zullen hierdoor ook een beter seksleven hebben.

De psychoanalist Tony Anatrella, later priester geworden, heeft in 1993 "Non à la Société dépressive" geschreven (Neen tegen de depressieve maatschappij). (32) Hij legt uit dat het negativisme in onze cultuur, die zich in abortus uit, in echtscheiding, homoseksualiteit, promiscuïteit, drugsverslaving en de vele zelfmoorden onder jongeren, onvoldoende worden verklaard door de gebruikelijke oorzaken en dient deze te worden gezocht in een vervreemding van God. Hij noemt het een "*staking van het ideaal*". Kortom, een ramp. De ontkenning van de morele dimensie van ons bestaan, het afwijzen van elk ideaal buiten onszelf, voert volgens Anatrella naar de afgrond. Zo vervliegt elke hogere zingeving. De depressiviteit blijft liggen. Depressiviteit, beter nog de existentiële verveling, is in feite een ziekte van de plaats van het ideaal. De depressieven hebben de indruk dat hun leven door hun handen glipt en ze niet meer in staat zijn zich op een toekomst te richten. Het vluchtige, het nu-moment prevaleert, waardoor destructieve krachten de overhand krijgen die op hun beurt een soort verheerlijkte status krijgen, de plaats innemen van het ideaal. In het Paris Match interview naar aanleiding van zijn nieuwe boek, zegt hij: "*Anders gezegd, leven wij tegenwoordig alsof we geen wortels hebben, ...en een maatschappij zonder referentiepunt is gedoemd te sterven.*"

Hiermee wordt met een zeer sombere kijk op onze samenleving afgesloten, maar toch niet wanhopig. Want God als eerste veroorzaker is het aan zijn majesteit verplicht in te grijpen. Zo luidt ook het profetisch getuigenis. En daarom luidt ons gebed: Heer bekeer ons, opdat wij ons kunnen bekeren!

Hubert Luns

[gepubliceerd in "Profetisch Perspectief", zomer 2010 – Nr. 67]
[gepubliceerd in "Brandende Lamp", zomer 2010 – Nr. 122]

Zie ook: "[*Uw man zal over u heersen - oftewel: in liefde bloeiende...*](#)"

Noten

Een bijbeltekst is niet altijd helder

(1) Leviticus 12 schrijft voor dat een moeder die een knaapje baart 7 dagen onrein is en daarna 33 dagen apart moet blijven. Voor een meisje gelden dubbele termijnen. Wat is de betekenis daarvan? We weten het niet. Sommige rabbijnen hebben geopperd dat deze termijnen betrekking hebben op de stadia van het embryonale vormingsproces. ("The book of Leviticus", Rendtorff, Kugler en Bartelm - Brill Academic Publ. # 2002, p. 435)

Niet één jota of tittel vergaat, voordat alles gebeurd is

(2) Mt. 5:18 zegt: *"Want voorwaar, Ik zeg u: Eerder nog zullen hemel en aarde vergaan, dan dat één jota of tittel (dus iedere letter) uit de Wet vergaat, voordat alles is vervuld."* De Amerikaanse studiebijbel van Nelson merkt bij dit vers op: *"Deze uitspraak van Jezus is een van de sterkste uitingen in de Bijbel van de onfeilbaarheid van de Schrift. Het is absoluut betrouwenswaardig."*

(3) De term uit Deuteronomium 33:2 wordt meestal met wet vertaald, maar de commentaren zijn eensluidend dat deze uitzonderlijke term (dath i.p.v. torah) eerder wijst op een "koninklijk decreet".

(4) Uit "The Legends of the Jews" (Joodse legenden) van Louis Ginzberg (Deel 1, aanvang Hfst. 1), uit het Duitse manuscript vertaald door Henrietta Szold. Dit is een enorme collectie Haggadas, dat zijn de tradities die rondom het Bijbels verhaal zijn geweven.

Het verschil tussen 'voldoende reden' en 'oorzaak'

(5) Er moet altijd een voldoende reden zijn, want anders komt God niet in beweging. Daarom ook is gebed nuttig, want dat kan in gegeven omstandigheden de 'voldoende reden' zijn voor Gods ingrijpen, zoals het gebed: *"Jezus, red een ziel die anders voor eeuwig verloren zou gaan"*. Er dient onderscheid te worden gemaakt tussen oorzaak en reden, want de oorzaak van een gebedsverhoring is altijd God. God is zijn eigen oorzaak (autonoom), iets onbegrijpelijks, maar dat wil nog niet zeggen dat ik de reden van Zijn handelen niet kan begrijpen. (Zie onder Wikipedia "Principle of Sufficient Reason")

De juiste vertaling van Romeinen 8:20

(6) Voor Rom. 8:20 is de correcte vertaling: *"Het schepsel (i.p.v. de schepping) is aan een zinloos bestaan onderworpen"*, conform Ps. 39:05 : *"Ieder mens is ijdelheid."* Het Griekse 'tsisis' van vers 20 kan zowel schepsel als schepping betekenen.

(7) Zie Davids Psalm onder 1 Kron. 16:23-36, in het bijzonder verzen 25 t/m 27: *"Groot is God en hoog te prijzen, geducht is Hij boven alle goden: want alle goden der volken zijn afgoden, maar God heeft de hemel gemaakt! Glans en glorie staan voor zijn aanschijn, van vreugde en macht is zijn woonplaats vervuld."*

Waarom bohu hetzelfde betekent als tohu

(8) In Genesis 2:1 staat: *"De aarde nu was woest en ledig"*, waarbij 'woest en ledig' de vertaling is van 'tohu wa bohu'. De Septuagint vertaalt deze tweeledige term in Jeremia 4:23 met slecht één woord: 'niets'. Bohu is de spiegeling van tohu, maar met deze vertaling wordt aangegeven dat in zijn spiegeling geen ander begrip ontstaat. Immers het niets, ongeacht zijn hoedanigheid, blijft altijd hetzelfde afgrondelijke niets.

Gods blijvende betrokkenheid - een ketubah

(9) God heeft niet alleen met de torah een ketubah (huwelijkscontract) gesloten, dat heeft Hij ook met het universum. Omdat de schepping minder dan God is - immers God en de schepping zijn niet hetzelfde - ziet God zich uitgenodigd om voor de schepping zorg te dragen, als bij een kloek voor zijn kuikens (Mt. 23:37); dat is Hij aan zichzelf verplicht. Het uitgangspunt is dat God niet minder dan zichzelf noch meer dan zichzelf kan creëren. Het minder creëren betekent daarom een blijvende betrokkenheid, een ketubah. Dat de schepping één van Gods werken is, waar God als het ware op toekijkt, blijkt uit het feit dat het universum in zichzelf niet almachtig is (volledig autonoom), zoals de deïsten beweren, die elk goddelijk ingrijpen ten prinipale uitsluiten. Het universum is ook niet alwetend, zoals

de pandeïsten beweren, voor wie het universum identiek is aan God. Want er zijn dingen die alleen de Vader weet, zelfs niet de Zoon: *“Van die dag en dat uur weet niemand iets af, ook niet de engelen in de hemel, zelfs niet de Zoon, maar de Vader alleen.”* (Mt 24:36)

Infanticide steeds meer bespreekbaar

(10) Dat een zuigeling volgens het Romeins recht nog niet beschermwaardig was, tenzij in een ceremonie aanvaard, wordt in navolging van professor Peter Singer nu ook als aanvaardbaar principe bij ons in het ‘ontwikkelde Westen’ bespreekbaar gemaakt (in China en India worden baby’s gewoon op straat gelegd om daar te sterven). Volgens Alberto Giubilini, professor aan de Universiteit van Milaan en Francesca Minerva, ethisch medewerker aan de Universiteit van Melbourne, moeten ouders het recht hebben om postnatale abortus toe te passen, ook als het kind niet gehandicapt is. Baby’s zouden namelijk ‘nog geen mensen zijn’ en daarom geen automatisch recht op leven hebben. Zuigelingenmoord zou volgens deze autoriteiten niet alleen om medische maar ook om financiële of sociale redenen getolereerd moeten worden. Zodra men meent dat het gezin of de samenleving door een pasgeborene sociaal, economisch of psychologisch een te zware last wordt opgelegd, zou dat een valide argument zijn. Zowel een foetus als een pasgeborene zijn zeker menselijke wezens en potentiële personen, zo gaat het argument, maar geen van beide is een ‘persoon’ in de zin van het ‘morele recht op leven hebben’. Infanticide zou daarom aanvaardbaar zijn als ‘het welzijn van het gezin’ risico loopt, zelfs al zou de baby later een ‘acceptabel leven’ kunnen krijgen, aldus Giubilini en Minerva. (“After-birth abortion: why should the baby live?” van Alberto Giubilini en Francesca Minerva - Journal of Medical Ethics # 23 Febr. 2012 (doi:10.1136/medethics-2011-100411))

Johannes Calvijn en geboorteregeling

(11) Uit Calvijns commentaar op Genesis 38:8-10, ontleend aan “The Bible and Birth Control” (De Bijbel en Geboorteregeling) van Charles Provan – Zimmer Printing # 1989 (pp. 67-68). Het volledige citaat is als volgt:

« « Trouwens, hij [Onan] heeft niet alleen zijn broeder bedrogen wegens het hem toekomende recht, maar hij verkoos ook dat zijn zaad de grond bevuilde in plaats van een naam voor zijn broer te verkrijgen. De Joden kletsen maar wat, en ongegeneerd, als zij hier commentaar op geven. Voor mij volstaat om dit binnen redelijke fatsoensnormen kort ter sprake te brengen. De moedwillige zaadstorting buiten de gemeenschap tussen man en vrouw is iets monstrueus. Het opzettelijk terugwijken uit de coïtus zodat het zaad op de grond valt is dubbel monstrueus. Want hiermee wordt de hoop van het ras uitgeblust en wordt het verwachte nakomelingschap al bij voorbaat omgebracht. Deze onbeschaamdheid wordt in het bijzonder veroordeeld, in dit geval door de Geest die door Mozes’ mond sprak: door het nakomelingschap van zijn broer, onttrokken aan de baarmoeder, op de grond te gooien, deed Onan niet minder wreed en vuig als ware het een geweldadige abortus. Bovendien trachtte hij op deze wijze, voor zover dat binnen zijn bereik lag, een deel van het menselijk ras uit te roeien. Indien een vrouw door een of ander brouwsel haar baarmoederlijke foetus afdrijft, wordt dit terecht als een onvergeeflijke misdaad gezien. Onan riep over zichzelf eenzelfde soort straf af door de aarde met zijn zaad te infecteren, opdat Tamar geen mens zou kunnen voortbrengen om de aarde te bewonen. » » De commentaren van Calvijn werden voor dit boek rechtstreeks vanuit het oorspronkelijke Latijn vertaald, de taal waarin Calvijn normaal schreef. Bovenstaand citaat ontbreekt in de latere uitgaven van de “Commentaren van Calvijn”, zoals die van de gereputeerde Eerdmans Publishing (U.S.A.) uit 1948.

(12) Op 3 okt. 1998 werd kardinaal Aloysius Stepinac (1898-1960), die deze brief verzond, als martelaar van de Kerk zalig verklaard. Zijn brief aan alle artsen wordt vermeld in het tweemaandelijks tijdschrift L’Homme Nouveau (N° 1469) van 8 mei 2010, in een artikel gewijd aan zijn leven en werk.

Anticonceptiva leiden via het drinkwater tot een vicieuze spiraal

(13) De hormonen van anticonceptiva breken moeilijker af dan de natuurlijke hormonen, welke samen met de hormonen die (illegaal) in de veehouderij worden gebruikt tenslotte in het drinkwater terecht komen. Dit zou de oorzaak kunnen zijn van de toename overal van hermafrodieten, wat vroeger bijna nooit voorkwam. Ik veronderstel dat als gevolg van

de universele toepassing van 'de pil' het nu een zeldzaam, dus min of meer normaal verschijnsel is geworden. Dientengevolge hebben Duitsland en Australië in 2013 de wettelijke mogelijkheid gekregen om bij aangifte van het kind bij de burgerlijke stand het geslacht onbepaald te laten. In Israël, met de meest intensieve waterrecycling ter wereld, is de vruchtbaarheid bij mannen aanzienlijk gedaald, als het veronderstelde gevolg van de moeilijk afbreekbare hormonen die zich in het oppervlaktewater bevinden (onderzoek daarover heb ik niet kunnen vinden). Bij Israëlische spermabanken passeert slechts 1 op de 6 mannen de eis ten aanzien van de kwaliteit van het sperma! En bij dienstplichtige militairen schijnt 1 op de 3 mannen technisch onvruchtbaar te zijn (een spermatelling van minder dan 20 miljoen). Het is daarom niet verwonderlijk dat Israël het land is met de meeste in vitro fertilisaties ter wereld. Een ernstige zaak, want onvruchtbaarheid wordt op die wijze naar de volgende generatie overgedragen (ook de kinderen, op die manier voortgebracht, bezitten een verminderde vruchtbaarheid).

(14) "Unintended pregnancy: worldwide levels, trends, and outcomes" by S. Singh, G. Sedgh and R. Hussain – Studies in Family Planning # 2010 nr. 41-4 (pp. 241-50).

De Fatale Misvatting

(15) In 1968 verscheen het razend populaire boek: "The Population Bomb – Population Control or Race to Oblivion?" van Paul Ehrlich, in drie weken geschreven, dat enorme invloed heeft gehad op het mythische concept van 'overbevolking', mythisch omdat het probleem, wat een reëel probleem is, infantiel ja welhaast crimineel werd benaderd. (De Bevolkingsexplosie – Beheersing van de bevolkingsgroei of race naar de afgrond?) Het tegengif op dit amateuristisch boek vindt u in "Fatal Misconception – The Struggle to Control World Population" van Matthew Connelly - The Belknap Press of Harvard University Press # 2008 (De fatale misvatting – de strijd voor een vermindering van de wereldbevolking).

De Nederlandse demografische ontwikkelingen waren heel bijzonder

(16) In het afscheidscollege op 29 juni 2011 van Joop Hartog, als hoogleraar Staathuishoudkunde (in het bijzonder de micro economie) aan de economische faculteit van de Universiteit van Amsterdam, komen de demografische aspecten van Nederland aan bod vanaf de zestiende eeuw tot op heden. De immigratie is in dit werelddeel altijd belangrijk geweest. In zijn college, geheten "Is de Maat nou Echt Vol?", zegt hij onder andere het volgende (pp. 4, 5, 7-8):

« « Jan de Vries en Ad van de Woude noteren in hun prachtige boek over drie eeuwen economische groei in Nederland dat in de vijfhonderd jaar tussen 1500 en 2000 de bevolking in Frankrijk vier keer zo talrijk werd, in België 6 keer zo talrijk en in Nederland 15 keer. 15 keer! (...) In deze periode groeide de Nederlandse bevolking van 1 miljoen naar 16 miljoen. De eerste spurt vond plaats tijdens de Gouden Eeuw in samenhang met de welstand en de aantrekkingskracht daarvan op immigranten. Van 1650 tot 1800 was de bevolking weliswaar stabiel op 2 miljoen, maar er was wel voortdurend een immigratie-overschot: gedurende die anderhalve eeuw was Nederland duidelijk een immigratieland. Na 1800 zette de groeimarche in, een marathontocht die past in de Europese demografische transitie van dalende sterftecijfers en hoog blijvende geboortecijfers. (...) Tussen 1800 en 1900 groeide de Nederlandse bevolking sneller dan in de meeste Europese landen, na 1900 zelfs veel sneller (zie figuur 1). Elke Nederlander kent de oorzaak: de katholieken die door hun pastoors werden opgejaagd om te emanciperen door multiplicatie. (...) De ontwikkeling na de Tweede Wereldoorlog is eenvoudig samen te vatten. Van 1945 tot 1970 groeide de bevolking jaarlijks met zo'n 150.000 personen, allemaal eigen kweek. Vanaf 1970 treedt substitutie op. De jaarlijkse groei daalt naar zo'n 100.000 personen, 60.000 eigen kweek, 40.000 immigranten. Vanaf dat jaar, 1970, is Nederland een immigratieland: alleen in de jaren 2003 tot 2007 is het immigratiesaldo negatief geweest. In 2009 groeide de bevolking met 89.000 'zielen', 51.000 door het geboorte-overschot (waaronder veel tweede-generatie-immigranten) en 34.000 door het immigratiesaldo. Het immigratie-overschot belooft thans dus 40%. Daarmee zijn we een land met een substantiële immigratie. Ter vergelijking: In 2010 kregen in de Verenigde Staten 1 miljoen immigranten een permanente verblijfsvergunning, een altijd nog forse 0,3% van de bevolkingsomvang. In Nederland ontvingen we in 2009 146.000 immigranten; dat is 0,9% procent van de bevolkingsomvang. Dus driemaal zoveel. » »

Redenen voor abstinentie

(17) Abstinentie is ook geboden om reden van medische aard, het groepsbelang en vanwege zogenaamde sociale indicaties, dat laatste indien bijvoorbeeld een alomvattende zorg is vereist voor een gehandicapt of ziek gezinslid, waardoor de zorg aan nieuwe gezinsleden tekort zou schieten.

Europa's immigratiepolitiek

(18) Volgens Europees parlements lid Simon Busuttill zal de Europese Unie tegen 2050 zestig miljoen extra migrantwerkers nodig hebben ter compensatie van de teruggang van de arbeidzame bevolking. Busuttills rapport (A6-0251/2009) benadrukt het vitale belang van deze immigratie tegenover de verdergaande vergrijzing in Europa, vooral omdat volgens Eurostat haar arbeidzame bevolking tegen 2060 met vijftig miljoen zal zijn ingekrompen. Dat deze vergrijzing met een politiek ter versterking van het gezin kan worden gerijpvaard behoort in regeringskringen niet tot de bon ton.

De Kopenhagen conferentie

(19) In december 1973 vonden in Kopenhagen gesprekken plaats tussen de Europese premiers en ministers van buitenlandse zaken in wat een onderonsje heette (fireside summit). Een van de onderwerpen was de zorgwekkende demografische situatie in Europa. Toen en in opvolgende bijeenkomsten werd Europa's nieuwe immigratiepolitiek besloten.

(20) Bron: Eurostat Newsrelease 119/26-08 2008.

(21) Bron: "Krekar claims Islam will win" (Krekar beweert dat de Islam zal winnen) – Aftenposten, 13 maart 2006. De Aftenposten is een leidende krant in Noorwegen. Mullah Krekar is een Koerdische Moslim uit Irak die in Noorwegen woont.

(22) Bron: "How Civilizations Die - And Why Islam Is Dying Too" (Hoe beschavingen sterven – En waarom de Islam ook stervende is) van David Goldman – Regnery Publishing, Washington DC # 2011 (hfst. 1).

(23) Bron: UN 2008 Population Prospects.

(24) Bron: The World Fact Book (via Google).

(25) Bron: "Population and Politics since 1750" van William H. McNeill, University Press of Virginia # 1990 (p. 15).

(26) Beginregels van het bekendste sonnet van de dichter Willem Kloos (1859-1938).

(27) "In Liefde Bloeyende: de Nederlandse poëzie van de 12^e tot en met de 20^e eeuw" van Gerrit Komrij # 1998 (p. 324-27).

(28) "*Je moet je eigen persoonlijke geloofssysteem ontwikkelen – dat is precies mijn punt!*" zegt Natalie Dylan. "*Voor mij is de waardering van maagdelijkheid als iets heiligs gewoon geen concept dat ik kan toejuichen. Maar munt slaan uit maagdelijkheid – dat is nu iets waar ik geheel achter sta.*" (22-Jarige Verkoopt haar Maagdelijkheid Online, FOX NEWS, 15 jan. 2010) Het verhaal van teenagers die hun maagdelijkheid te koop aanbieden kan door sommigen als ongeloofwaardig van de hand worden gewezen. Maar als zelfs een Amerikaanse president, ik bedoel Clinton (1993-2001), weersprekend gedrag ten toon spreidt, waarom zou dit verhaal dan niet kloppen? Seks is koopwaar, laten we wel wezen, behalve voor een president ...althoewel. Bill Clinton heeft zijn wangedrag met juridische nachtmerries moeten bekopen.

Helpt tieners laat zwangerschap afbreken

(29) Het aantal tienerabortussen in België blijft elk jaar stijgen. Dat blijkt uit een studie van jeugdarts Chantal Kortmann, meldt het Christelijk weekblad Tertio (23 maart 2010). Kortmann is lid van de parlementaire evaluatiecommissie die werd opgericht na de goedkeuring van de abortuswet, twintig jaar geleden. Zij analyseerde de cijfers van geboorten en abortussen bij tieners tussen 2003 en 2007. In die periode nam het aantal tienerzwangerschappen opvallend toe. "*Terwijl het aantal bevallingen bij tienermoeders veeleer sta-*

biel bleef, is het aantal abortussen ongeveer tegelijk toegenomen met het aantal zwangerschappen. Vanaf 2006 zien we bijna voor elke geboorte een abortus.”

(30) Interview met Agnès Soral (geboren in 1960) in La Libre Match van 17 maart 2004. «« L’actrice se demande « *pourquoi on devrait être obligé de vivre avec une personne sous prétexte q’on a des relations sexuelles avec elle.* » (...) « *Je suis une oreille attentive, je recueille les confidences de beaucoup d’amis et je suis atterrée de constater que les couples qui durent sont ceux qui ont le moins de sexe dans leur relation.* »»

(31) “The Kosher Sutra: 8 Sacred Secrets for Reigniting Desire and Restoring Passion for Life” (De Kosher Sutra: 8 heilige geheimen ter opwekking van ons verlangen en herstel van de levensvreugde) van Rabbijn Boteach - Harper Collins, New York # 2010 (pp. 2-6).

(32) “Non à la Société dépressive” van Tony Anatrella, éditions Flammarion # maart 1993. Zie ook zijn boek van Cerf/Cujas uit 1988: “Interminables Adolescents – Les 12/30 ans”.

APPENDIX 1

• *Zelfmoord in Japan - de doorn in de Christanthemum*

door Silvio Piersanti

Uittreksels met commentaar van Sandro Magister - op www.chiesa.expressonline.it

ROME, 8 maart 2010 – Italië en China hebben grootse festiviteiten opgezet en tentoonstellingen ter ere van de Jezuïet Matteo Ricci (1552-1610), voor de Chinezen Li Madou, een briljante verkondiger van het Christelijk geloof in het hemelse rijk van vier eeuwen terug.

Het genie van Matteo Ricci lag in zijn tegemoetkomend begrip voor alles dat van de Chinese cultuur kon worden overgenomen ter bevordering van het overbrengen van het Christelijk geloof. Hij zag in het Confusianisme – maar niet in het Buddhisme of Taoïsme, waartegen hij zich sterk verzette – de tafels van die universele wet waaraan de Christelijke verkondiging zijn ongeëvenaarde nieuwigheid kon toevoegen. Deze verkondiging leidde tijdens Matteo Riccis verblijf in China tot belangrijke bekeringen op hoge maatschappelijke en culturele niveaus. Hetzelfde kan niet worden gezegd van een andere grote natie en Oosterse beschaving: Japan.

De geschiedenis van het Japanse Christendom is een geschiedenis van martelaren. Geen andere beschaving ter wereld is zo ondoordringbaar geweest voor het Christendom als Japan. In het verleden uitte zich dat door het vermoorden van zijn boodschappers. In recentere tijden door het op een beleefde manier te ontvangen, maar zonder ooit met een bekeringsgolf te reageren. De verkondigers van het Christendom is het niet gelukt om de diepten van het mysterie van die beschaving te doordringen en hun boodschap op die manier te ‘contextualiseren’.

Een opvallend element van het mysterie van de Japanse cultuur is de alomtegenwoordige zelfmoord. Gemiddeld pleegt elke 15 minuten één Japanner zelfmoord. Dat zijn er in een jaar meer dan 30.000. ‘Kamikaze’ en ‘harakiri’ zijn de woorden uit het Japans die in de rest van de wereld het bekendst zijn. Waarom dat zo is wordt in Japan nu veel openlijker besproken dan vroeger. De volgende beschouwing is een neerslag van deze vaststelling.

De auteur van deze beschouwing is Silvio Piersanti, een Italiaanse journalist met veel internationale ervaring. Hij woont in Tokyo en is met een Japanse schrijfster getrouwd. Hij sprak over dit onderwerp met onder andere de Katholieke bisschop van de hoofdstad en met de nuntius (Vaticaanse diplomatiek vertegenwoordiger). De twee waren het erover eens dat de God-kwestie de voornaamste reden is waarom de Japanners zo gemakkelijk een eind aan hun leven maken. De Japanners, zeiden ze, “*hebben acht miljoen goden, duizenden tempels en twee officiële godsdiensten, het Buddhisme en het Shintoïsme*”, maar het geloof in een persoonlijke God ontbreekt, die almachtig is en genadevol en vol liefde, en iemand is die dicht bij ieder mens staat.

Matteo Ricci S.J. (1552-1610)

Opnieuw heeft paus Benedictus XVI het juist gezien toen hij de kwestie van God als de prioriteit van zijn pontificaat zag en dat overal ter wereld. In de boodschap waarmee hij in 2010 de vastentijd inleidde, gaf de paus een aantal overdenkingen over het grote thema van de rechtvaardigheid vanuit de Paulinische bevestiging: *“Gods gerechtigheid is door het geloof in Jezus Christus openbaar geworden.”* (cf. Rom. 3:21-22) De paus wees op het principe van de Romeinse jurist Ulpian, voor wie het ‘dare cuique suum’ de formule was om rechtvaardigheid in de wereld te waarborgen. Daarvan is echter gebleken dat dat niet werkt. ‘Dare cuique suum’ betekent in gewone taal ‘geef eenieder wat hem toekomt’. In de conventionele benadering geeft dit echter niet aan wat datgene is dat hem toekomt. Wat een mens het meest nodig heeft kan niet bij wet worden gegarandeerd. Opdat het leven voluit kan worden geleefd, is iets essentiëler nodig, iets dat uitsluitend als ‘een geschenk’ kan worden overgedragen. We kunnen zeggen dat een mens bij die liefde leeft die alleen God kan medelen aangezien Hij het menselijk individu naar Zijn beeld en gelijkenis heeft gemaakt. Materiële zaken zijn zeker nuttig en vereist – en inderdaad zette Jezus zich in om de zieken te genezen, de menigten te voeden die Hem volgden, en Hij zal zeker de onverschilligheid veroordelen waardoor zelfs nog vandaag honderden miljoenen de dood in worden gedreven door het gebrek aan voedsel, water en medicijnen – en toch is het zo dat een herverdelingspolitiek in naam der gerechtigheid de mens niet alles kan geven wat hij behoeft. Zoals de mens brood nodig heeft, zo heeft de mens zelfs nog veel meer nood aan God. Sint Augustinus merkt op dat *“indien rechtvaardigheid die deugd is die aan ieder geeft wat hem toekomt (...) kunnen wij ons afvragen waar de menselijke rechtvaardigheid blijft indien hij de ware God in de steek laat.”* (“Over de stad Gods” 19:21)

De Japanse ervaring schijnt een in het oog springend en dramatisch bewijs te zijn van deze gedachte van de paus: zonder God kan de mens niet gelukkig zijn. Materiële zaken zijn noodzakelijk, maar die garanderen geen geluk, de volle genieting van het leven.

(...) De apostolisch nuntius in Japan, aartsbisschop Alberto Bottari de Castello, die vijf jaar lang aan het hoofd stond van de nuntiatuur, vertelt:

«« De Japanners kennen geen persoonlijke relatie tot God. Het concept van het individu, dat in centrum van de westerse cultuur staat, vormt geen deel van hun culturele DNA. Ze identificeren zichzelf met de groep, de samenleving, de onderneming, de natie. Wanneer een Christen tot het besluit komt om een eind aan zijn leven te maken, weet hij dat hij op het punt staat een heilige wet te overtreden: het leven werd hem door God gegeven en alleen God mag dat wegnemen. De Japanners die zelfmoord overwegen kennen dit obstakel niet. Hij kent niet het concept van zonde. Hij heeft niemand en niets voorbij zijn eigen materiële en culturele wereld die hem helpen kan. Maar hulp vragen in deze wereld is oneervol en daarom moet hijzelf het drama van zijn ongelukkigheid oplossen, dat ondragelijk is geworden. Christenen kunnen zich zelfs in hun donkerste momenten altijd tot God wenden. De Japanners kunnen dat niet. Ze hebben acht miljoen goden, duizenden prachtige tempels, heiligdommen, altaren, miniatuur-altaren, twee officiële godsdiensten, het Buddhisme en Shintoïsme, maar ze leven zonder de ene almachtige en barmhartige God, zonder notie van God als vader van de hele mensheid die in ieder van ons aanwezig is, altijd. »»

(...) De Katholieke bisschop van Tokyo, Paul Kazuhiro Mori, is het met de opvatting van nuntius Bottari de Castello eens dat de Japanners geen notie hebben van God of de zonde. Wanneer een Japanner besluit een eind aan zijn leven te maken, komt het niet bij hem op dat hij een goddelijke wet overtreedt. Hij voelt geen spijt voor zijn daad. Hij ziet daar niets laakbaar of etisch negatief in. Integendeel, de Japanners redt dankzij zelfmoord zijn eer en die van zijn familie als hij die nog heeft.

«« Als jullie journalisten Japan bezoeken – zo laat bisschop Mori weten – bewonderen jullie hun buitengewone prestaties op sociaal terrein. Scholen,

ziekenhuizen en een overvloed aan materiële goederen, hoge salarissen, geringe misdaad, veilige straten, een openbaar vervoer dat over de gehele wereld wordt bewonderd, bloeiende industrieën, een zeer stabiele publieke inrichting. Als je meent dat sociale welvaart geluk brengt, kun je tot de conclusie komen dat ons land binnen menselijke grenzen een gelukkig land is. Maar indien je onder de oppervlakte van deze materiële overvloed kijkt, zul je tegenover je een van de armste landen vinden in termen van respect voor het individu en zijn geestelijke verzorging. »»

(...) Dominee Samuel Koji Arai, een gezonde en robuuste tachtigjarige, geeft leiding aan de interdenominatieve Protestantse Kerk in de Mabashi buurt. Het telt ongeveer duizend leden waarvan de meesten van middelbare leeftijd of gepensioneerd.. *“Maar er waren slechts een tiental toen ik hier 46 jaar geleden arriveerde.”* Hij stopte met een Bach fuga die hij op dat moment op het orgel speelde om ons te kunnen begroeten. Naast het orgel staan twee piano's en een cello.

«« Wij spelen hier veel muziek – zegt hij met een glimlach – klassiek voor de ouderen en rock voor de jongeren. Zelfs als ik tegen mijn kerkgangers praat moet ik twee talen gebruiken, een voor de jongeren en een voor de ouderen. Ze leven in twee andere werelden. Het is voor de jongeren eenvoudiger om de evangelieboodschap te begrijpen, want het evangelie is revolutionair. Maar voor de ouderen, die zulke diepe wortels hebben in de Japanse traditie, is het Evangelie vaak onbegrijpelijk. Zelfmoord? Ik heb geen enkele twijfel over de reden: het is het gebrek aan God in het leven van de Japanners. Hun koortsachtige en zinnelijke op consumptie gerichte leven doet mij aan de Israëlieten denken die rond het gouden kalf dansten en God vergaten. Nadat de roes van de alcohol en de opwindende van het dansen voorbij zijn, ontdekt men dat men alleen is en zonder doel, zonder waarden die het lichamelijk welzijn overschrijden. Het leven wordt als een race gezien om als eerste de finish te halen. Voorbij de finish ligt de duisternis. En men vraagt zich dan af of het waard is te blijven vechten om steeds meer te verdienen en steeds meer uit te geven, zichzelf steeds meer te verwennen om tenslotte in een of andere residentie voor rijke ouwelui te belanden of in een bejaardentehuis. Aldus komt het idee steeds sterker naar voren om zich voor een trein te gooien en dan, op zekere dag, daalt men voor de laatste maal de metrotrap af. Het zou genoeg zijn geweest om te zeggen “Jezus help!”, het zou genoeg zijn geweest om zijn ogen naar de hemel te richten zonder zelfs die twee woorden te uiten, en het leven zou dan een totaal andere inkleuring hebben gekregen, een totaal andere betekenis. Vier keer per uur voel ik mij schuldig, vier keer per uur voel ik een stomp in mijn maag. Die vier broeders die ieder uur van de dag en nacht weggaan zonder God te kennen. Ik onderga ze als vier mislukkingen in mijn opdracht als herder. Wij de Kerk zouden veel meer moeten doen. »»

(...) Tijdens een recente televisiediscussie met drie jonge vrouwen die getracht hadden een eind aan hun leven te maken, vertelde een van hen, de 26 jarige Shinohara Eiji, haar drama dat op de middelbare school was begonnen, waar ze om haar zwaarlijvigheid werd gepest. De voortdurende vernedering, jaar in jaar uit, bracht haar tot een poging tot zelfmoord. Toen zij na het ziekenhuis thuiskwam, waar ze was behandeld voor doorgesneden polsaders, begroette haar vader haar met een omhelzing. Het was de eerste maal in haar leven dat zij door haar vader werd omhelsd. *“We zeiden niets, maar op dat moment, in zijn armen, begreep ik dat het leven mooi is en dat het waard is om geleefd te worden.”*

Deze drie jonge vrouwen besloten dat het ‘ai o kometa osekkai’ is die de wanhoop kan uitdrijven. Ai o kometa is ‘door liefde te worden vergezeld en gemotiveerd’, terwijl osekkai inhoudt dat men een voorwerp van belangstelling en zorg is, wat een Japanse zegswijze is dat iemand liefdevolle belangstelling voor jouw problemen toont. Simpelweg zou een klein beetje liefde hen ervan hebben weerhouden tot extreme actie over te gaan. Goederen of een eerlijke welvaartsverdeling kunnen die liefde niet garanderen. God kan dat wel ...

APPENDIX 2

Het Instituut voor Gezinsbeleid buigt zich over het Verbroken Gezin

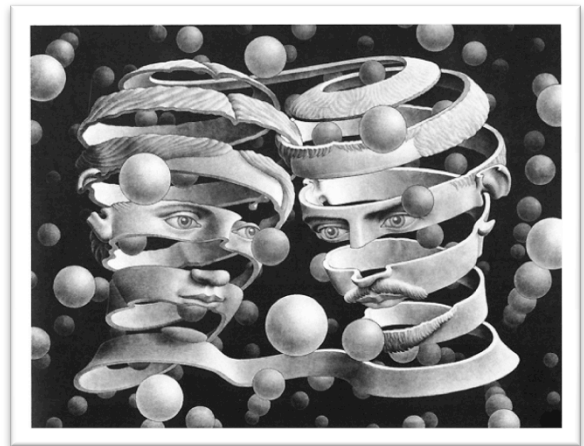
• Statistieken over echtscheidingen in de Europese Unie

© De blog van Jeanne Smits - 22 juli 2010

Het laatste rapport van het Instituut voor Gezinsbeleid (l'Institut de politique familiale), dat vandaag openbaar is gemaakt, toont tragische echtscheidingscijfers voor de 27 landen van de Europese Unie in 2008: ruim 1 miljoen gezinnen zijn dat jaar uiteengevallen waarvan bijna 800.000 in het Europa van de 'vijftien', en iets meer dan 200.000 in de twaalf landen die er recentelijk zijn bijgekomen.

Over de tienjarige periode 1998 - 2008 zijn er 10,5 miljoen echtscheidingen geweest in de 27 landen van de Unie, waarvan 8,3 miljoen ($\pm 80\%$) in het Europa van de 'vijftien'. Deze uiteengevallen gezinnen hebben **meer dan 14,5 miljoen kinderen** getroffen.

Maar deze stabiliteit is slechts schijn: huwelijkssluitingen hebben in Europa een extreme daling gekend. In 2008, zo toont ons het IPFF, zijn er in het Europa van de 27 in vergelijking met 1980 725.000 minder huwelijkssluitingen geweest, of 23,4% minder, uitgaande van 3,1 miljoen in het startjaar ten opzichte van 2,37 miljoen 28 jaar later. Die cijfers dienen te worden afgezet tegen een nog altijd toenemende bevolking over diezelfde periode met nog eens 4,6 miljoen mensen.

Man & Vrouw – Maurits Escher

Over de periode van 1980 tot 2008 werden er 725.000 minder huwelijken geteld... maar was er een toename van 334.000 echtscheidingen: in 1980 waren er 672.000 uiteengevallen gezinnen tegenover meer dan een miljoen in 2008.

In het Europa van de 27 benadert men nu een verhouding van 1 echtscheiding op 2 huwelijken [1 miljoen echtscheidingen tegenover 2,3 miljoen huwelijkssluitingen] terwijl dat cijfer in 1980 nog 1 op 4,6 was.

Anders gezegd neemt het verschil tussen huwelijken en scheidingen steeds verder af :

- in 1980 telde men 3.094.093 huwelijken tegenover 672.917 scheidingen (= 21,7%) ;
- in 2008 telde men 2.368.951 huwelijken tegenover 1.007.706 scheidingen (= 42,5%) .

Het aantal echtscheidingen per jaar is van 880.690 in 1998 gestegen tot 1.007.706 in 2008, maar is in de twaalf nieuwe landen van de Europese Unie stabiel gebleven. We hebben het grootste deel van de toename aan Spanje te danken die 69% van deze groei in het Europa van de vijftien op zich neemt.

Deze cijfers in aanmerking genomen is het opmerkelijk dat de statistieken van de totalen weinig sensationeel zijn: in 2008 was 42,3% van alle mensen vrijgezel, 44,3% getrouwd, 7% weduwe of weduwnaar, en 'slechts' 6,4% gescheiden. Maar dat laatste percentage neemt snel toe: in 1993 was 3,4% van de bevolking gescheiden, wat betekent dat het in minder dan vijftien jaar bijna verdubbeld is, terwijl de hechte en trouwe verbintenissen van de voorgaande decennia blijven meetellen. Het is aannemelijk, maar dat wordt niet aangegeven, dat degenen die hertrouwd zijn worden samengevoegd bij de niet gescheiden echtparen, hetgeen het resultaat verfraait.

Bijna overal is de animo om in het huwelijksbootje te stappen sterk gedaald met als enige uitzonderingen Zweden en Denemarken. Dit geldt meer in het bijzonder voor de Oost-bloklanden zoals Bulgarije, Slovenië en Estland, waar de afname van het aantal huwelijken tussen 1983 en 2008 rond de 50% lag. In Frankrijk heeft men een daling van 22% gemeten en in Portugal van 48%.

In 22 landen van de Europese Unie van 27 neemt het aantal echtscheidingen sinds 1980 toe, waarbij de landen duidelijk met elkaar verschillen: in Frankrijk was er een toename van bijna 60%; in Italië van bijna 320%; in Portugal van meer dan 354% en in Spanje van 1060% (een factor van meer dan 10) !

Om precies te zijn, komen we in Spanje uit op een extra toename van 73.964 scheidingen over de desbetreffende periode en in Frankrijk op 10.495. De verschillen in percentages laten zich door het feit verklaren [althoewel het rapport daar geen melding van maakt] dat sommige landen van een veel lager niveau uitgaan en in die periode hebben 'geprofiteerd' van steeds vrijere wetten ten aanzien van de optie tot scheiding.

Zijn er nog sprekender cijfers? Men telt in België, Spanje en Hongarije twee scheidingen op drie huwelijken die momenteel (2010) gesloten worden; in Frankrijk één scheiding op twee huwelijken. In driekwart van de Europese Unie komt deze verhouding boven het gemiddelde in Europa uit: Ierland vormt een gunstige uitzondering met 0,16 scheidingen op één huwelijk en wat Italië betreft: 0,19 scheidingen op één huwelijk; Polen valt ook op met 0,27 scheidingen op één huwelijk.

Deze cijfers, die aan het IPFF van Eurostat zijn ontleend en aan nationale statistieken, getuigen van een heftige tendens, maar laten een aantal vragen onbeantwoord. Gaat het om pas gesloten huwelijken en zijn het dus vooral jonge kinderen... die geraakt worden? Wat is hierin het deel van hen die reeds hertrouwd zijn? Wat is de recidive, het herscheidingspercentage, binnen deze groep?

Dat het hier om een tragedie gaat lijkt geen twijfel. Er is één lichtend voorbeeld: verscheidene onderzoeken, met name in de Verenigde Staten, geven aan dat echtparen die vanuit hun geloofsovertuiging geen gebruik maken van contraceptie een zeer laag scheidingspercentage kennen dat op ongeveer 4% uitkomt. 4% wil zeggen 1 scheiding op 25 huwelijken. Dat klinkt als een klok! Het is wel duidelijk dat de geloofsovertuiging hier primeert.

APPENDIX 3

Televisieuitzending in België over de abortusproblematiek

• ALS HET GEEN LEVEN WORDT...

Een reportage van Ludo Penninck

In het opinievormend programma PANORAMA – Canvas, 12 januari 2012

Canvas is het tweede televisienet van de Vlaamse Radio- en Televisieomroeporganisatie, de VRT, met focus op kwalitatief hoogstaande programma's. Op hun mediatheek stond het volgende geschreven over hun uitzending van 12 januari 2012 :

Wat doe je als je dolgraag een kind wil maar tijdens de zwangerschap te horen krijgt dat het met een zware handicap door het leven zal moeten? Er zijn al vaker reportages geweest over mensen die de moeilijke beslissing namen om door te gaan, om te proberen hun kind, mét handicap, toch nog een waardig leven te geven. Mensen die ervoor kozen de zwangerschap af te breken komen zelden in beeld. Panorama volgde enkelen van hen in de verscheurende keuze tussen een leven vol hindernissen en de dood.

Als de foetus een zware ongeneeslijke aandoening heeft, mag zwangerschapsafbreking in België tot zelfs in de laatste week van de zwangerschap. Het zijn de dokters die bepalen wat een zware handicap is. Ga er maar aan staan: syndroom van Down wel, dwerggroei niet? En dan blijkt dat elk ziekenhuis er zijn eigen regels op nahoudt.

Ik ben, zo zegt ze terwijl de tranen in haar ogen staan, de slechtst denkbare moeder. Want ik heb mijn eigen kind gedood. Lager kan je als moeder niet vallen. Ik haat mezelf dat ik dat beslist heb, maar ik zou mezelf ook haten als ik een zwaar gehandicapt kind op de wereld had gezet en hem had zien lijden. An was zes maanden zwanger, en toen hoorden zij en haar man Hans dat hun kindje, waar ze al jaren naar verlangd hadden, het syndroom van Down zou hebben. Simon – hij was er nog niet maar had wel al een naam – zou mentaal en fysiek gehandicapt zijn en zou wellicht nooit zelfstandig kunnen leven. *“Moest hij nu zo erg hulpbehoevend zijn dat wij het niet alleen kunnen en wij moeten hem ergens plaatsen, dat zou ik gewoon niet kunnen.”* – *“Ja, en wat als wij er niet meer zijn?”* (Hans en An, ouders van Simon) Simon sterft in de buik van zijn mama door een naaldprik in zijn hartstreek.

En dan is er Chieltje. Die kwam ter wereld met een ernstig en zeldzaam syndroom, dat niet tijdens prenataal onderzoek was vastgesteld. Hij overleed toen hij zeven maanden oud was. Zijn moeder Nele krijgt het moeilijk als ze erover praat. *“Hij deed zeer grote stuipen, zijn motoriek nam voortdurend af. Hij kon zijn mondje niet meer toehouden, hij kreunde enorm veel. (...) Wij zijn blij dat we Chiel gekend hebben. Voor ons is dat ons zoontje, we zien hem echt enorm graag. Maar als je in Chiel zijn plaats denkt, is het niet goed. Hij heeft er niks aan gehad, en hij heeft enorm afgezien.”* (Nele, mama van Chiel)

Wanneer zie je je foetus het liefst? Als je hem ondraaglijk leed bespaart of als je hem liefdevol begeleidt in zijn handicap? Over een grenzeloos verscheurende keuze, over de wazige grenzen tussen leven, lijden en dood.

De volledige soundscript is hier te zien: [“Als het geen leven wordt - 12 jan. 2012”](#)

Prachtig filmmateriaal van een kind in de baarmoeder, dat tijdens de uitzending werd getoond, is hier te zien: [“In the womb.computer simulation”](#), duur 33 seconden.

Tijdens het programma werd een rondvraag gepresenteerd bij een aantal artsen en in verschillende ziekenhuizen. Binnen de Belgische wetgeving is in feite alles mogelijk, bij wijze van spreken tot op de dag voor de geboorte. De artsen spraken daarover met een vanzelfsprekend elan. Men moet echt overtuigd zijn om zich daartegen verweer te hebben. Hier blijkt weer eens: de moderne mens heeft zich op den troon verheven en God gereduceerd tot een vage afstandelijkheid.

Naar voren kwam dat elk kind waarbij een ongeneeslijke aandoening wordt geconstateerd, op elk moment uit de moederschoot verdreven kan worden. Dat gebeurt meestal na een dodelijke injectie in het hart van de foetus, maar aan de Vrije Universiteit Brussel kiezen ze ervoor het kind levend uit te drijven om het daarna met een overdosis pijnstillers te laten ‘inslapen’. Het kind voelt geen pijn. Dus wat is daar op tegen? De afwijkingen die aan bod kwamen waren dwerggroei, een open ruggetje, het syndroom van Down, een gespleten verhemelte tot zelfs kleurenblindheid. Waar het ene ziekenhuis een grens legt tussen het toelaatbare en ontoelaatbare, kan een ander ziekenhuis soelaas bieden.

Van de van overheidswege ingestelde toezichtsorganen hoeft men weinig te vrezen. Daarentegen bestaat sinds een aantal rechterlijke uitspraken het reële gevaar dat als de ouders door de behandelend geneesheer niet op geconstateerde afwijkingen worden gewezen van hun aanstaande boreling, het ziekenhuis een grote schadevergoeding moet betalen aan de ouders omdat deze niet in mogelijkheid verkeerden hun kind te laten doden. Na de geboorte kan dat niet meer en daarom zijn alle extra kosten voor onderhoud van het kind ten laste van het ziekenhuis.

Commentaar:

In “Gezin & Leven” van Pro Vita, een organisatie die zich tegen de abortus inzet, was de conclusie simpel: *“De hele reportage was een deerniswekkend tafereel dat ons inzage gaf in het verval van een samenleving die zichzelf heeft afgesneden van God, de bron die haar vitaal houdt.”* En ook:

«« De onderdrukking en de misvorming van het geweten heeft imposante vormen aangenomen. Dat werd in deze reportage getoond door het getuigenis van ouders die hun gehandicapt kind het leven hadden geweigerd. Een moeder, die uiteindelijk niet

voor de camera getuigde, noemde zichzelf de slechtst denkbare moeder omdat ze haar kind had gedood. Maar ze zou opnieuw dezelfde beslissing nemen. Dat was de algemene teneur. De ouders voelden zich wreed getroffen door het lot, waardoor ze naar eigen zeggen een onmogelijke keuze moesten maken: hun kind doden of het een leven van vermeend lijden bezorgen. Ze kozen voor de dood als het minste kwaad. Vele ouders die in beeld kwamen, werden duidelijk regelmatig gekweld door schuldgevoelens. Deze sleepten ze mee als een last die maar niet afgeschud kon worden. Van berouw, vergiffenis of boete was geen sprake, alleen maar van zelfrechtvaardiging: we moesten wel, we moesten wel, we moesten wel... »»»

In het hetzelfde artikel van Gezin & Leven stonden ook nog de volgende onthutsende feiten, die niet in de televisieuitzending ter sprake kwamen:

«« Aan de feitelijke opsporing en zwangerschapsafbreking van aangeboren afwijkingen wordt in België met een inwonertal van ruim tien miljoen jaarlijks € 15 mln besteed. Het opsporen van een foetus met het syndroom van Down kost de gemeenschap per ontdekt geval € 50.000. De gebruikelijke vlokkentest is echter niet zonder gevaar. Deze kan namelijk een miskraam veroorzaken. Volgens professor J.-P. Schaaps van de Universiteit van Luik zullen 25 tot 50 (!) volkomen gezonde kindjes door een miskraam het leven verliezen om één kind met het Down-syndroom te kunnen opsporen! »»»

APPENDIX 4

DE HOMOSEKSUELE AGENDA DIE ONZE MAATSCHAPPIJ PERVERTEERT

Engelands Jubileum van de Afschaffing van de ‘Wet tegen Sodomie’ De conservatieven noemen het ‘een Monster’

7 Augustus 2017 (LifeSiteNews), door PETER LABARBERA

De Britse pers heeft het voortouw genomen in de LHBTI-viering van de 50ste verjaardag van de afschaffing in Groot Brittannië van de anti-sodomie wet, die gepaard gaat met alle voorspelbare hoera's die zo kenmerkend zijn voor de zoetroze ontvangst van de tegennatuurlijke seks- en geslachtskeuze-idealen.

Op 2 juli 1967 bekrachtigde de Engelse koningin de passage in de zogenaamde seksuele strafwet die door het Lagerhuis was aanvaard. Hiermee werd Engeland's verouderde anti-buggery wet uit 1533 afgeschaft. De wet van 1967 decriminaliseerde sodomitische handelingen tussen mannen met wederzijds goedvinden. [Buggery is de Britse term voor anale copulatie hetgeen vroeger door iedereen als een “misdaad tegen de natuur” werd gezien, en aldus in de Britse en Amerikaanse wetgeving was vastgelegd.]

Paul Johson is een Brit die niet meesurft op deze hype. Hij is een toonaangevende conservatieve historicus die heel anders denkt over de radicale rehabilitatie van sodomie. Hier volgt een citaat waarin hij de destructieve salamietactiek bespreekt waarmee de LHBTI-beweging (lesbisch, homo, biseksueel, transgender, incest) een alsmaar grotere machtspositie verkreeg en waarmee zij in de wereld van vandaag steeds verder oprukt.

Geschiedenis van de Wetten tegen Sodomie

Onder de aanduiding van sodomie waren homoseksuele handelingen sinds de 13^e eeuw in Europa een overtreding waar de doodstraf op stond. Deze sanctie werd onder invloed van de Franse Revolutie afgeschaft en in het nieuwe Franse wetboek van strafrecht uit 1810 verankerd. Deze politiek werd overgenomen in Nederland, België, Luxemburg, Beieren, Italië, Spanje en Portugal. Afgezien van het Protestantse Nederland waren het louter Katholieke landen waar homoseksueel verkeer tussen volwassenen voortaan werd getolereerd. In andere Protestantse landen, met name Pruisen en Engeland, bleef de strafbaarheid gehandhaafd al werd de doodstraf vervangen door gevangenisstraf. Men maakte zich sterk om ook in die landen tot volledige afschaffing van strafbaarheid te komen. In Duitsland werd in 1969 § 175 StGB herzien: ontucht met dieren werd toen geschrapt, maar seksuele handelingen tussen volwassenen en jongens onder de 21 jaar (in '73 verlaagd tot 18) bleven tot 1994 strafbaar. In Engeland werd in 1967 homoseksueel verkeer vanaf 21 jaar wettelijk toegestaan, in 1994 verlaagd tot 18 en in 2000 tot 16 jaar, dezelfde leeftijd als voor heteroseksueel verkeer. In de Verenigde Staten werd de strafbaarheid voor de homoseksuele praktijk per staat geregeld; als eerste schafte Illinois deze af in 1962. Tot 2002 volgden nog 35 andere staten waarna in 2003 voor de overige 14 de strafbaarheid door het Hooggerechtshof onwettig werd verklaard in de zaak “Lawrence tegen Texas”.

Een Stapsgewijze Revolutie

In zijn boek uit 1996: “The Quest for God: A Personal Pilgrimage” (Op zoek naar God: een persoonlijke pelgrimage), doet Johnson voor moreel bewuste mensen en minder ‘verlichte’ naties (grotendeels niet Westers) uit de doeken hoe de LHBT beweging op slinkse wijze grote vooruitgang heeft geboekt. Elk agendapunt begon met kleine schijnbaar onschuldige stappen vanuit propagandistisch nobele bedoelingen en uit naam van ‘vooruitgang’ en ‘medemenselijkheid. Het eindspel was, zoals we nu weten, een ‘revolutie’ van seculiere waarden die bitter vijandig en bedreigend staan tegenover het Christendom en echte vrijheid. Wat in 1967 op een alleszins redelijke hervorming leek van een verouderde wet was in feite de eerste stap die tot de meteorische opkomst zou leiden van intolerante en onderdrukkende homoseksuele macht, en niet alleen in Engeland:

«« We begonnen dus recht te zetten wat we als een oud onrecht zagen en belandden uiteindelijk met een monster in ons midden, machtig en brullend, zijn spieren rollend, bedreigend, wraakzuchtig en veroordelend tegen al wie het waagde zich tegen zijn buitensporige eisen te verzetten, een monster dat in onze fatsoenlijke seksuele omgangsvormen fundamentele wijzigingen wil aanbrengen – die voor de meesten van ons ronduit schokkend zijn. »»

Johnson typeert homoseksualiteit terecht als een “*groot moreel kwaad*”, iets waar tegenwoordig zelfs veel bijbelvaste Christenen, die door de heersende politieke correctheid en tientallen jaren homopropaganda zijn geneutraliseerd, moeite mee hebben – een schande, waarbij de bewuste passage uit Romeinen 1:24-32 doelbewust wordt genegeerd.

Johnson schreef dit alles voordat het homo-‘huwelijk’ en het alomtegenwoordige ‘transgender activisme’ hun entree hadden gemaakt, dat thans de lofzang geniet van het media-establishment. In Engeland werd het op sodomie gebaseerde ‘huwelijk’ in 2014 gelegaliseerd. Het jaar daarop werd het aan de andere kant van de oceaan voor alle 50 staten effectief geïntroduceerd dankzij de uitspraak van het Hooggerechtshof van de Verenigde Staten in de zaak “Obergefell tegen Hodges”. Maryland en enkele andere staten hadden reeds de legalisering van het homohuwelijk aanvaard, en nog voordat de Obergefell zaak speelde hadden andere staten zoals Californië het via gerechtelijke procedures afgedwongen.

Johnson beschrijft in briljante termen hoe de opgang van de LHBT beweging als bij een onstilbaar verslindend monster volkeren en culturen perverteert, waarbij begrippen van deugdzaamheid door mensgeoriënteerde definities worden vervangen. En wat eens een moreel kwaad was eist men op als een ‘constitutioneel recht’. Zie Jesaja 5:20 : “*Wee, die wat kwaad is goed durven noemen en het goede kwaad; die duisternis maken tot licht en licht weer tot duister; die wat bitter is voor zoet laten doorgaan en het zoete voor bitter.*”

Johnsons bespreking over het “Monster in ons Midden”

Hier volgt een citaat uit het begin van Johnsons boek. Het begint na een paragraaf waarin hij de radicale mondiale bewegingen bespreekt ten aanzien van ras, seks, natuur en gezondheidszorg, die bijeengenomen een alternatief zouden moeten bieden voor God en de traditionele religie:

«« De radicale agenda (...) waarin een beroep wordt gedaan op zowel de idealistische als materialistische instincten van ons mens-zijn – wat vooral bij jongeren aanslaat, vertegenwoordigt in feite een alternatieve religie. Zoals met iedere humanistische richting **vervangt het God door de mens. Het welzijn van de mens – of zijn veronderstelde welzijn – wordt als alternatief gezien voor de aanbidding van God en de gehoorzaamheid aan zijn geboden, en dit nu wordt als de diepste zin van het menselijk bestaan gezien en als doelstelling voor onze samenleving. Hier gaat het fundamenteel fout.** De befaamde Jesuïet en theoloog Karl Rahner heeft eens gezegd dat het ons godsbewustzijn is, de aanvaarding van een macht buiten en boven onszelf

aan wie wij trouw zijn verschuldigd en wiens leiding wij moeten volgen, dat de mensheid essentieel van andere schepsels onderscheidt. Indien ons geloof in God totaal uit de menselijke geest verdween, zouden we niet als Prometheus meesters van onze eigen bestemming worden maar juist integendeel afzakken tot de status van hele slimme dieren. Onze uiteindelijke lotsbestemming zou, indien dat gebeurt, te verschrikkelijk zijn om zelfs maar in overweging te nemen.

(...) Ik geloof dat dit argument een grote waarheid vertegenwoordigt die door de geschiedenis is aangetoond. Wat mij zorgen baart over de nieuwe radicale agenda is het gevaar dat het de mens evenzeer verontmenselijkt als de totalitaire alternatieven van vroeger, zij het dat die andere wegen hebben bewandeld. Maar er kleven nog meer nadelen aan. Alle deze agendapunten zijn vatbaar voor extremisme. Neem nou de homoseksualiteit, wat een belangrijke kwestie is in het politieke beleid inzake seksualiteit. **In de jaren zestig meenden velen van ons dat er ernstige praktische en morele bezwaren bestonden tegen de criminalisatie van homoseksualiteit.** Daarom werden wetswijzigingen voorgesteld, die bij de gangbare opinie aansloten in onze westerse maatschappij, wat inhield dat bepaalde vormen van homoseksueel gedrag niet meer onwettig waren. **Niettemin werd homoseksualiteit door de gemeenschap, om maar niet te spreken door de kerken, nog steeds als een groot moreel kwaad gezien. De mannen die zich binnen strict gedefinieerde grenzen daarmee bezighielden hoefden niet meer naar de gevangenis. Wij meenden indertijd dat deze wijziging het maximale was dat homoseksuelen verdienden of rederlijkerwijs konden verwachten.**

We konden er niet verder naast zitten! De decriminalisatie gaf homoseksuelen de kans zich openlijk in een machtige lobby te verenigen dat als platform diende voor steeds verdergaande eisen. De volgende eis was om homoseksualiteit naar het gelijkheidsprincipe op hetzelfde morele niveau te tillen als de normale uitingen van seksualiteit. Het ontslag van bewezen homoseksuelen uit gevoelige posities, op scholen bijvoorbeeld, kindertehuizen, enz., werd steeds moeilijker. Hierna volgden eisen waarin niet alleen gelijkheid een rol speelde maar ging men spreken over preferentiële behandeling: de introductie bijvoorbeeld van homoseksuele quota's in lokale overheden; het verbannen van boeken en het schrappen van passages uit schoolboeken en curricula, het herzien van universiteitsopleidingen, indien deze beledigend werden bevonden. Het voorrecht werd opgeëist om propaganda te maken. Tevens wilden ze speciale radio en televisie programma's waar hun opinies naar voren konden worden gebracht waarin ook de resterende wettelijke beperkingen in het vizier lagen.

We begonnen dus recht te zetten wat we als een oud onrecht zagen en belandden uiteindelijk met een monster in ons midden, machtig en brullend, zijn spieren rollend, bedreigend, wraakzuchtig en veroordelend tegen al wie het waagde zich tegen zijn buitensporige eisen te verzetten, een monster dat in onze fatsoenlijke seksuele omgangsvormen fundamentele wijzigingen wil aanbrengen – die voor de meesten van ons ronduit schokkend zijn. »» (pp. 28-29, accentuering toegevoegd)

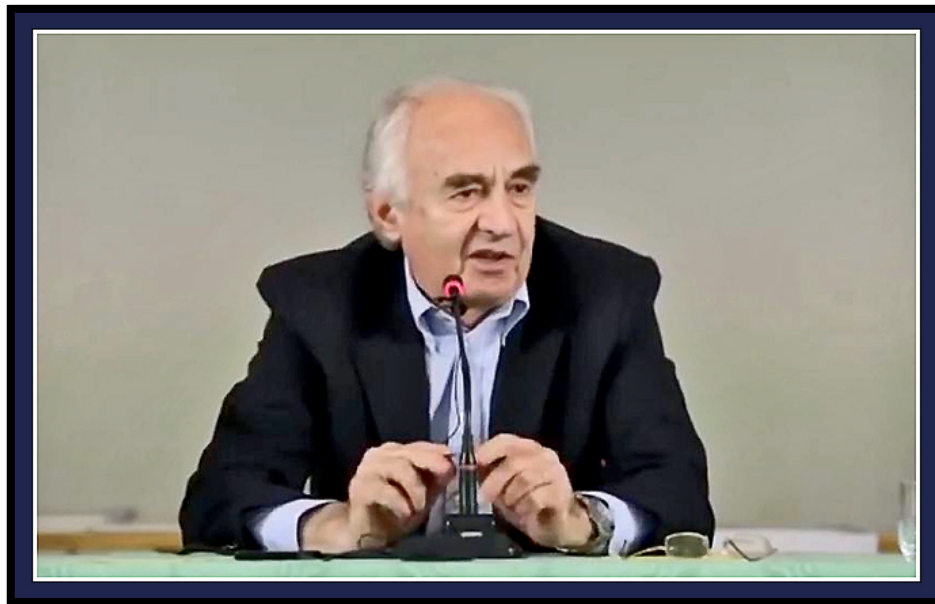
Conclusie

Hier zien we hoe de seksuele politiek ten uitvoer kwam. Net als met andere alternatieven voor God is het resultaat geen menselijk geluk maar menselijke ellende. De homoseksuele gemeenschap heeft, in de gestalte die zij aannam, met haar roekeloze promiscuïteit in de zeventiger en tachtiger jaren de verspreiding onder haar leden bevorderd van de gevreesde AIDS-plaag, een dodelijke ziekte met afschrikwekkend verloop waarvoor geen genezing bestaat (alleen methoden van onderdrukking). Een geneeswijze is nog niet in zicht...

APPENDIX 5

DE DEMOGRAFISCHE INEENSTORTING TER BEVORDERING VAN DE NWO

Ettore Gotti Tedeschi

LifeSiteNews – 7 juli 2018, door: Diane Montagna

Voormalig hoofd van de Vaticaanbank: *“De aanstichters van de Nieuwe Wereldorde, die de demografische inkrimping op hun geweten hebben, zijn nu bezig het Vaticaan te beïnvloeden”.*

ROME, 7 JULI 2018 — Decennia lang werden de vereiste condities gecreëerd om de demografische ineenstorting van het Westen in gang te zetten die als springplank dient voor de Nieuwe Wereldorde. De aanstichters van deze ineenstorting hebben nu ingang tot op het hoogste niveau binnen het Vaticaan, zo liet het voormalig hoofd van de Vaticaanbank weten (bankvoorzitter van 2009 tot 2012).

De Italiaanse econoom en bankier Ettore Gotti Tedeschi sprak op de eerste internationale conferentie van de Johannes Paulus II universiteit voor het menselijk leven en het gezin. Hij hield zijn gehoor voor dat de initiatieven van de globalistische elites om de wereldbevolking te verminderen een keten van voorspelbare en bedoelde economische, geopolitieke en sociale catastrofes hebben bevorderd opdat de mensen wereldwijd een globale ‘politieke visie’ zouden aanvaarden voor opheffing van de nationale soevereiniteit en aanvaarding van een ‘universele godsdienst’ die is gebaseerd op de ‘gnostisch geïnspireerde milieubescherming’.

De steeds terugkerende thema’s van het huidige pausdom zijn armoede, immigratie en het milieu, en men wil ons aanpraten dat deze door ‘de hebzucht van de bankiers’ zijn veroorzaakt, door oorlog en de mens zelf, de ‘kanker der natuur’. Maar dit is ‘nepnieuws’ volgens Gotti Tedeschi. Voor hem is de oorzaak van al deze rampen het ‘schrijnend geboortetekort’.

De mensen die dit nepnieuws rondbazuinen, zei hij, zijn 'gnostische profeten' zoals de bevolkingscontrole voorstanders Paul Ralph Ehrlich, Jeffrey Sachs en Ban Ki-moon, die omdat ze de natuurwet en de goddelijke scheppingsorde afwijzen de wereld trachten te overtuigen van hun 'anti-Katholieke gnosis'. (De gnosis gaat uit van 'God en de schepping zijn één': zonder schepping geen God.) Ban Ki-moon was van 2007 tot 2016 Secretaris Generaal van de Verenigde Naties. Ehrlich voorspelde in 1968 in *The Population Bomb* dat de wereld door overbevolking heel snel hongersnood zou kennen. Een van zijn oplossingen was om gedwongen geboortebeperking in te voeren. Jeffrey Sachs is directeur van het gerenommeerde Earth Institute, dat de moderne agenda onderschrijft van klimaatsverandering, milieuvervuiling en overbevolking.

Volgens Tedeschi is de 'grootste vijand' van de Nieuwe Wereldorde de familie omdat deze los van de staat zorgt voor 'opvoeding, zelfredzaamheid en onafhankelijkheid'. Hun tweede vijand is de Katholieke Kerk, zei hij, en toch zijn deze gnostische profeten in de coulissen van het Vaticaan bezig om 'het Boek Genesis te herschrijven'.

"Het lijkt geen twijfel dat de demografische ineenstorting was gepland", zo zei Gotti Tedeschi. "Het is ondenkbaar dat de besluitvormers in de Verenigde Staten en de rest van de wereld niet wisten wat de gevolgen zouden zijn van het afwijzen van het leven en de natuurwet."

De Italiaanse financier zei dat de economische inzinking is veroorzaakt door een *"instorting van het aantal geboorten, niet omdat ouders geen kinderen meer krijgen, maar omdat ze er te weinig krijgen om de economische groei in stand te houden. Nulgroei is twee kinderen per ouderpaar. Nulgroei is vervanging, met gevolg dat het BNP niet meer toeneemt."* De regeringen hebben dit probleem 'opgelost' door 'het aanjagen van consumerisme' en het uitbesteden van de productie, vooral aan Azië.

Maar omdat de demografische ineenstorting voor een steeds groter wordende verouderde bevolking zorgt, moeten de overheden de belasting omhoog krikken om de kosten te kunnen dragen van degenen die op pensioen gaan, legde hij uit, wat een ontwrichtende werking heeft op het BNP en de nationale economie. *"Het lijkt te groeien, maar het is een grote bluf die in de afgelopen dertig jaar uit de hoge hoed is getoverd",* zo zei hij. (Toegevoegd commentaar: Als deze truc niet meer werkt zal men tot verplichte euthanasie dienen over te gaan om de welvaart voor de werkende bevolking nog enigszins in stand te houden.)

Henry Kissinger

Tedeschi is van mening dat niets van dit alles bij toeval is ontstaan, en dat de bevolkingskrimp noodzakelijk is om een crisis in de wereldeconomie in gang te zetten die als springplank dient voor de Nieuwe Wereldorde. (Dat staat ons nog te wachten.) *"De economische welvaart heeft een fantastische overtuigingskracht",* zei hij. *"Het is het beste excuus om overal ter wereld een conclusie aanvaardbaar te maken."*

Hij verwees naar het Kissinger Rapport uit 1974 wat volgens hem een gedeeltelijke poging was voor 'cultuurvervlakking' door het relativeren van godsdienst en *"indien*

mogelijk een religieus syncretisme te creëren." (Syncretisme is een vorm van oecumene in het verenigen wat onverenigbaar is.) Deze doelstelling wordt door immigratie bevorderd wat tot een potentieel gevaarlijke smeltkroes leidt van religieuze opvattingen, hetgeen 'oorlog kan uitlokken'.

De bevolkingscontrolebeweging in de Verenigde Staten valt te herleiden naar de pro-nazi, pro-eugenetische oprichter van Planned Parenthood, Margaret Sanger (1879-1966). De Amerikaanse president, Richard Nixon, bekritiseerde in 1969 de bevolkingsgroei in de derde wereld, een probleem dat in 1972 werd besproken door de "Commissie voor Bevolkingsgroei en de Amerikaanse Toekomst" onder leiding van John D. Rockefeller III. De Amerikaanse geostrategen waren destijds van mening dat de bevolkingsgroei in de derde wereld een bedreiging vormde voor de Amerikaanse internationale belangen.

Dit leidde tot het "National Security Study Memorandum 200" (NSSM 200) dat twee jaar later door Henry Kissinger werd gepubliceerd, in 1974. Dit rapport van 200 pagina's stelt nadrukkelijk dat de bevolkingsgroei in de derde wereld een bedreiging is voor de Amerikaanse internationale belangen omdat groeiende bevolkingen te veel grondstoffen verbruiken terwijl het Westers industrieel complex bij wijze van voorbeeld de Afrikaanse grondstoffen nodig heeft. Het rapport vroeg ook om een hogere subsidiëring voor Planned Parenthood. *"Alles was volgens plan"*, constateert Tedeschi, waarbij hij betreurde dat documenten zoals het Kissinger Rapport meestal niet gelezen worden.

Hij beweerde dat de dreiging van een milieuramp, wat hij 'nepnieuws' noemt, nu wordt gebruikt om een vermindering na te streven in de bevolkingskloof tussen het Oost en West. Niet alleen dat, maar de groeiende kloof tussen *"te veel rijke en arme mensen, en te veel jonge mensen die werkloos zijn, wordt gebruikt om een mentaliteit te creëren dat euthanasie een goede zaak is."* Zulk een mentaliteit is 'crimineel', zei hij, als hij in herinnering bracht dat Italië's Eerste Minister (hij zei niet welke) hem vertelde dat de kosten van de overheidsuitgaven in slechts één seconde in orde konden worden gebracht dankzij euthanasie, waardoor *"de bevolking van ouder dan 60 jaar met 25% verminderd zou worden"*.

Gotti Tedeschi vestigde ook de aandacht op de huidige spanning tussen het globalisme en het nationalisme: tussen degenen die een Europa willen waarin afzonderlijke landen kunnen groeien in tegenstelling tot de globalisten die het liefst een Europa zien dat alle landen regeert en de nationale soevereiniteit opheft.

"Dus wat kan de Kerk doen? De Kerk zal in conflict komen of geïsoleerd worden", zei hij. *"Maar er is iets aan de gang dat velen zorgen moet baren"*, voegde hij hieraan toe, waarbij hij verwees naar recente gebeurtenissen, in het bijzonder bij de Pontificale Academie van Wetenschappen.

Degenen die momenteel de 'top van de Kerk' adviseren, merkte hij op, zijn bevolkingscontrole voorstanders (met abortieve methodes) zoals Paul Ehrlich, Jeffrey Sachs en de voormalige Secretaris Generaal Ban Ki-mon — mensen die hij 'gnostische profeten' noemt. *"Om de goddelijke schepping in een gnostische schepping te transformeren en dit in de Pontificale Academie binnen het Vaticaan te doen zou een meesterzet zijn!"* *"Dat staat nu voor de deur"*, voegde hij toe. *"Iedereen zou hier heel verontrust over moeten zijn."*

APPENDIX 6

De Risico's van Hormonale Anticonceptie

Bron: "Dos macroestudios confirman los riesgos de los anticonceptivos hormonales" van Miguel Ángel Martínez-González in ACEPRENSA, 29-12-2017.

Abstract: Een in "The New England Journal of Medicine" gepubliceerd onderzoek bevestigt het hoger risico op borstkanker en andere vormen van kanker voor vrouwen die hormonale voorbehoedsmiddelen gebruiken. Een ander onderzoek in de "American Journal of Psychiatry" brengt het gebruik van deze stoffen in verband met de stijging van zelfmoord en pogingen tot zelfmoord.

Indertijd werd de uitvinding van de anticonceptiepil door de medische wereld enorm toegejuicht. Dat enthousiasme is tegenwoordig heel wat gedaald. Zo meende men vrouwen met klachten zoals hevige opvliegers, regelmatige prikkelbaarheid en extreme vermoeidheid tijdens de menopauze, te kunnen helpen door de 'pil' voor te schrijven, waarin de actieve ingrediënten bestaan uit lichaamsvreemde synthetische hormonen. De toegediende hormonen zouden de verminderde hoeveelheid natuurlijke hormonen tijdens de menopauze enigszins aanvullen en zo de klachten helpen verminderen. (Zelfs de zogenaamde 'natuurlijke' hormonen uit andere dan menselijke bron zijn voor ons dikwijls lichaamsvreemd of zijn 'vervuild' met voor ons lichaamsvreemde hormonen van bijvoorbeeld een merrie die naast voor ons identieke hormonen ook andere bezit.)

De verrassing was groot toen men in 2002 een groots opgezet farmaceutisch onderzoek moest staken. Na elf jaar onderzoek naar de gevolgen van het toedienen van de vrouwelijke hormonen die in de 'pil' voorkomen om de klachten tijdens de menopauze te verlichten, stelde men een toename vast van borstkanker met 26%, van hartinfact met 29% en cerebrovasculaire aandoeningen met 41%, in vergelijking met de referentiegroep die een placebo kreeg zonder dat te weten. (33, 34) (Een placebo lijkt uiterlijk op het medicament maar is zonder de werkzame stof.) Een routinematige toediening van dit soort hormonen wordt daarom afgeraden. (35, 36)

Synthetische hormonen zitten ook in de gewone anticonceptiepil, maar dan in veel hogere dosis, ongeveer 6x krachtiger, met als doel de eigen hormoonproductie tegen te werken. Enkel een pil met zeer hoge dosis is in staat om de ovulatie en andere lichaamsprocessen te stoppen. Het ligt voor de hand dat de stijging van het aantal borstkankers, hartinfacten en cerebrovasculaire aandoeningen in dat geval veel hoger zal liggen dan bij het hierboven vermelde onderzoek.

Hormonale anticonceptie in het beklagdenbankje

Sinds de exogene hormonen, die gebruikt worden om de ongemakken tijdens de menopauze te verlichten, in ongena zijn gevallen, heeft het onderzoek dat de risico's van hormonale anticonceptie inschat een groeiende belangstelling. Dat is positief gelet op het feit dat er wereldwijd meer dan 100 miljoen vrouwen hormonale anticonceptie gebruiken. Daardoor zullen in de toekomst meer aandoeningen in verband gebracht kunnen worden

met het gebruik van hormonale anticonceptie. Men weet allang dat het gebruik van gecombineerde anticonceptie (met oestrogenen en progestagenen als werkzame stoffen) de kans op het krijgen van borstkanker sterk verhoogt. (37)

Bij een uitgebreid onderzoek in Denenmarken (38) heeft men de gezondheidstoestand 1,8 miljoen vrouwen nauwkeurig opgevolgd. In de groep vrouwen die anticonceptie gebruikten werd gemiddeld 20% meer borstkanker vastgesteld. In de groep vrouwen die tien jaar of meer de anticonceptiepil gebruikten hadden, werd gemiddeld 38% meer borstkanker vastgesteld. Alle bestaande hormonale anticonceptie verhoogden de kans op borstkanker, niet alleen de oudste middelen, maar ook meest recent ontwikkelde hormonale anticonceptie.

Sommige wetenschappers willen deze bevindingen relativeren omdat het individuele risico op borstkanker te verwaarlozen klein zou zijn. Maar het individuele risico om longkanker te krijgen door passieve blootstelling aan tabaksrook is ook zeer klein, maar doordat er zoveel mensen aan blootgesteld worden, heeft men geoordeeld dat het effect op de bevolking te groot was, en heeft men maatregelen getroffen. Waarom is men geneigd andere criteria te hanteren als het gaat om de schadelijke neveneffecten van hormonale anticonceptie? Is het uit 'politieke correctheid' of om de farmaceutische industrie niet voor het hoofd te stoten? Of moeten de wetenschappers zich slaafs onderwerpen aan de ideologische dictatuur van de seksuele revolutie? (39)

Een andere zaak die deze wetenschappers niet vermelden is dat het gebruik van hormonale anticonceptie in verband gebracht kan worden met vele andere neveneffecten zoals migraine, baarmoederhalskanker, leverstoornissen, hart- en vaatziekten, enz... (40) Doodsoorzaak nummer één wereldwijd zijn niet de kankers, maar wel de cardiovasculaire ziekten (hartinfarct en cerebrovasculaire aandoeningen). De kans op deze aandoeningen wordt met 60% verhoogd door het gebruik van hormonale anticonceptie! (41) Ondanks het feit dat deze bevindingen gepubliceerd werden in 'The New England Journal of Medicine' lijkt het erop alsof niemand zich dat nog herinnert. De houding van deze wetenschappers is duidelijk tegengesteld aan wat een goede volksgezondheid vereist.

Het 'Internationaal Agentschap voor Kankeronderzoek' (IARC) besluit dat, alhoewel bij het gebruik van hormonale anticonceptie er geen verhoogd risico bestaat voor baarmoederkanker en dikkedarmkanker, en niettegenstaande het feit dat anticonceptie eierstokkanker kan helpen voorkomen, er voldoende bewijzen bestaan van het kankerverwekkende effect van de gecombineerde anticonceptie (oestrogenen en progestagenen) en dat het definitief vaststaat dat zij het risico op borstkanker (wereldwijd 522.000 doden per jaar) baarmoederhalskanker (wereldwijd 266.000 doden per jaar) en leverkanker verhogen. Daarom heeft de 'World Health Organisation' (WHO) deze stoffen geclassificeerd bij de kankerverwekkende stoffen, klasse 1, dat wil zeggen bij de gevaarlijkste groep van carcinogene stoffen. (37)

Zelfmoord

De resultaten van een ander wetenschappelijk onderzoek, waarbij bijna een half miljoen vrouwen tijdens meer dan acht jaar psychologisch werden gevolgd, werden gepubliceerd in het vaktijdschrift 'American Journal of Psychiatry'. (42) Dit onderzoek stelde het verband vast tussen het gebruik van hormonale anticonceptie en de stijging van het aantal zelf-

moorden en zelfmoordpogingen. Deze resultaten liggen in dezelfde lijn van een onderzoek waarvan de resultaten gepubliceerd werden in het wetenschappelijk tijdschrift 'JAMA Psychiatry' in 2016. (43) Daar constateerde men het verband tussen het gebruiken van hormonale anticonceptie en een verhoogd risico op depressie, vooral bij jongere meisjes. Dit verhoogd risico kan veroorzaakt zijn door het promiscue seksueel gedrag van sommige vrouwen of meisjes, maar niet alleen: op het biochemische vlak kunnen de steroïde hormonen, die in de hormonale anticonceptie zitten, een nefaste invloed uitoefenen op bepaalde zones in de hersenschors met als mogelijk gevolg depressie.

Conclusie

Al deze ontdekkingen behoren tot de top van de actuele epidemiologische wetenschap. Zij nodigen ons uit om opnieuw te lezen wat Paus Paulus VI schreef in *Humanæ Vitæ*. Als men deze encycliciek herleest ontdekt men hoe relevant de visie van deze paus was, en ook hoe verkeerd de moderne mentaliteit is ten aanzien van voorbehoedmiddelen. Talloze verwoeste levens hadden voorkomen kunnen worden indien men geluisterd had naar de verstandige raadgevingen van *Humanæ Vitæ*.

Noten

(33) Grodstein F, Clarkson TB, Manson JE. "Understanding the divergent data on postmenopausal hormone therapy". *N Engl J Med* 2003; 348:645-50.

(34) Basterra-Gortari FJ, Marí A, Martínez-González MA. "Osteoporosis. Terapia hormonal". En: Martínez-González MA (editor): *Conceptos de Salud Pública y estrategias preventivas*, 2^a ed. Madrid: Elsevier, 2018:137-42.

(35) Agencia Española de Medicamentos y Productos Sanitarios. "Información de la agencia española de medicamentos y productos sanitarios para el profesional sanitario. Restricción de las indicaciones terapéuticas de la terapia hormonal de sustitución". Madrid: AEMPS, 2004.

(36) US Preventive Services Task Force. "Hormone Therapy for the Primary Prevention of Chronic Conditions in Postmenopausal Women: US Preventive Services Task Force Recommendation Statement". *JAMA* 2017;318:2224-33.

(37) Tardón-García A, Ruiz-Canela M, Martínez-González MA. "Epidemiología del cáncer". En: Martínez-González MA (editor): *Conceptos de Salud Pública y estrategias preventivas*, 2^a ed. Madrid: Elsevier, 2018:101-9.

(38) Mørch LS, Skovlund CW, Hannaford PC, Iversen L, Fielding S, Lidegaard Ø. "Contemporary Hormonal Contraception and the Risk of Breast Cancer". *N Engl J Med* 2017; 377:2228-39.

(39) Kuby G. *The global sexual revolution. Destruction of Freedom in the Name of Freedom*. Brooklyn (NY): LifeSite/Angelico Press, 2015.

(40) Hunter DJ. "Oral Contraceptives and the Small Increased Risk of Breast Cancer". *N Engl J Med* 2017; 377:2276-2277.

(41) Roach RE, Helmerhorst FM, Lijfering WM, Stijnen T, Algra A, Dekkers OM. "Combined oral contraceptives: the risk of myocardial infarction and ischemic stroke". *Cochrane Database Syst Rev* 2015;8:CD011054.

(42) Skovlund CW, Mørch LS, Kessing LV, Lange T, Lidegaard Ø. "Association of Hormonal Contraception With Suicide Attempts and Suicides". *Am J Psychiatry* 2017. Nov 17 [epub ahead of print].

(43) Skovlund CW, Mørch LS, Kessing LV, Lidegaard Ø. "Association of Hormonal Contraception With Depression". *JAMA Psychiatry*. 2016; 73:1154-62.